

Poštnina plačana v gotovini.

Leto XVIII. 1920.

Št. 7, 8. Julij, avgust.

Koledar za avgust 1920.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. Očeta.

Krščanski voditelji ljudstva.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljubl. škof.	lavant. škof.
1 Nedelja	Vezi Petra	Orel	Tanice	Mozirje
2 Poned.	Porcijunkula	Redovi sv. Frančiška	Ribnica	Luče
3 Torek	Avg., b. Zagreb	„Sol zemlje“ v Hrvatski	Lj. Marijan.	Nova Štifta
4 Sreda	Dominik	Redovi sv. Dominika	Št. Ožbold	Št. Martin
5 Četrtek	Mar. Snežn.	Otroško zaupanje do Marije	Gora p. Sodr.	Št. Mihael
6 Petek	Izprem. Gosp.	Krščanska preobrazitev človeštva	Predoslje	Nazarje
7 Sobota	Rajetan	Župnijsko dušebrižništvo	Sv. Jakob o. S.	
8 Nedelja	Cirjak	Dijašlvo na počitnicah	Polica	Bočna
9 Poned.	Roman	Nepokvarjeni vojaki	Götteniz	
10 Torek	Laurenzij	Moč zoper ogenj požljivosti	Raka	Ptuj
11 Sreda	Tiburcij	Strah pred smrtnim grehom	Janče	
12 Četrtek	Klara	Dekliška sramežljivost	Gojzd	Hiral v Ptuj
13 Petek	Iv. Berkm.	Jugoslovska jezuitska pokrajina	Dobovec	
14 Sobota	† Evzebij	Zagovorniki sv. vere	Lj. Lichtent.	Sv. Peter in Pavel
15 Nedelja	Vneb. M. D.	Marijine družbe, kvas stanov	Polje	Sv. Urban
16 Poned.	Joachim	Versko življenje voditelj. ljudstva	Dolenja vas	Hajdinja
17 Torek	Hijacint	Misionarji in propovedniki	Ribno	Vurberg
18 Sreda	Helena	Sovražniki sv. križa	Sv. Lovr. o. T.	Sv. Andraž
19 Četrtek	Lud. Tol.	Vladarji, vlade in parlamenti	Cerklje p. Kr.	Sv. Lovrenc
20 Petek	Bernard	Ljubljansko vseučilišče	Zalina	
21 Sobota	Ivana Fran.	Sestre sv. križa in njih zavodi	Mekinaje	Sv. Marko p. P.
22 Nedelja	Timotej	Katol. internacionala	Trebnje	Sv. Marjeta
23 Poned.	Filip Ben.	Ponižnost srca	Koprivnik	Polenšak
24 Torek	Jernej	Širjenje „Kat. Lige“	Št. Jernej	Rogatec
25 Sreda	Ludovik	Katolska Francija	Goričica	
26 Četrtek	Cefirin	Spoz. pap. prvenstva pri pravosl.	Zgor. Tuhinj	Sv. Križ p. Sl.
27 Petek	Jožef kal.	Sole in katehisi v misijonih	Dole	
28 Sobota	Avguštin	Bogoiskatelji in bogoznanci	Štanga	
29 Nedelja	Angelska	Šolska mladina na počitnicah	Stopiče	Sv. Ema
30 Poned.	Roza Lim.	Boj ženstva zoper nenravno nošo	Brdo	Sv. Peter
31 Torek	Rajmund	Afrik. misijoni. — V avg. umrli	Višnja Gora	Kostrivnica

Odpustki

za mesec avgust 1920.

1. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — Danes od 12. ure opoldne pa do jutri opolnoči dobe v vseh farnih cerkvah kakor tudi v podružnicah vsi verniki porcijunkulski odpustek tolikrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta. Odpustki se morejo tudi darovati dušam v vičah. Spoved se lahko opravi že teden dni poprej, torej od 25. julija naprej; sv. obhajilo pa se more prejeti ali 1. ali 2. avgusta. Onim, ki hodijo k spovedi vsak teden

ali na 14 dni, ali vsak dan k sv. obhajilu, za porcijunkulo ni treba posebej hoditi k spovedi. Kjer je za poncijunkulski odpustek določena naslednja nedelja, ga danes ni mogoče dobiti, ampak od sobote, dne 7. avgusta opoldne, do nedelje, dne 8. avgusta opolnoči, in se more tudi spoved opraviti že osem dni prej, t. j. od 31. julija naprej. Vendar pa ni mogoče teh odpustkov se dvakrat udeležiti. Kdor se jih torej udeleži danes in jutri, jih ne more zadobiti prihodnjo soboto in nedeljo, in narobe.

2. Ponedeljek. Porcijunkula. Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne. — Glede porcijunkulskih odpustkov glej včerajšnji dan.

4. Sreda. Sv. Dominik. Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

Več krščanske zavesti!

Sučite meč v obrambo resnice!

V zadnji številki »Bogoljuba« smo morali potožiti, da celo nekateri ali nekatere, ki se štejejo za pobožne, držijo z očitnimi nasprotniki vere in cerkve, s socijalnimi demokrati. Rekli smo: Nismo mislili, da je med našimi ljudmi tako malo zavednosti!

Bil je čas, ko so rekli ravno nasprotno: Nismo mislili, da je naše ljudstvo tako zavedno! To je bilo takrat, ko so zbirali podpise in prirejali shode za Jugoslavijo. Takrat je bilo vse navdušeno in ženske so se podpisovale z velikim veseljem in veliko korajžo.

Zdaj pa Jugoslavijo imamo — vsaj mi, kar nas je tokraj laških žičnih ograj. A to Jugoslavijo hočejo nasprotniki vere in cerkve izrabiti v svoje zlobne namene. Rujejo in rijejo na vseh koncih in krajih, kako bi mogli cerkvi kar najbolj veljavo izpodkopati in vero v ljudstvu kar najbolj oslabiti. Nastalo je toliko raznih strank, ki izdajajo toliko raznih časnikov, da se je neukemu človeku res težko spoznati. Imajo sicer razna imena in razne namene. Vsi pa imajo en glavni namen: po cerkvi udariti!

In zdaj bi zopet potrebovali ravno take zavednosti in odločnosti vseh resnično krščanskih ljudi, kakor so jo pokazali, ko se je šlo za Jugoslavijo. A zdaj te zavednosti in odločnosti — pogrešamo. Krščanske zavesti manjka. Če dobro verni, celo

»pobožni« ljudje drže z nasprotniki vere, potem more vladati v njih glavah še velika tema, ali v njih srcih velik mraz, ali pa še kaj drugega: sebičnost, dobičkaželjnost, lakomnost, trma, svojeglavnost in ne veni kaj še.

Slučaj, ki smo ga zadnjič omenili, — ljubljanska tobačna tovarna — namreč ni edini te vrste. Take in podobne reči se slišijo še večkrat, da moramo vzklikati in vzdihovati: Oh, da imajo naši ljudje tako malo zavesti in tako malo odločnosti! Ko bi ne bili tako boječi in zaspani, saj bi si nasprotniki ne upali tako nastopati in tako predrzni biti!

Posebno velja to nasproti socialnim demokratom. Ti so cerkvi tako nasprotni, da kdor tega ne ve, ta — no, ta pač pokaže, da nima nobene zavesti, da ne ve ločiti desne od leve, da hodi po svetu z zavezanimi očmi. Socialni demokratje ne prihajajo v ovčjih oblačilih — časih se že tudi malo potuhnejo — a navadno se kažejo naravnost, kakršni so — volkovi — polni sovražnosti do vere in cerkve, da glede njih kaka zmota ni lahko mogoča.

A tudi tiste, ki prihajajo v ovčjih oblačilih, morajo pravoverni kristjani spregledati in spoznati. Če jih sami ne spregledajo, naj pa verjamejo vsaj duhovnikom, ki so poklicani »sijonski čuvaji«,

dolžni, da pazijo na čistost vere in da odganjajo volkove od čede Kristusove!

Ali menite, ko bi ne bilo v vseh teh rečeh nobene nevarnosti za vero, da bi se duhovni res samo za kratek čas proti njim borili? Ali ne verjamete, da bi duhovni rajši z vsemi v miru živeli, kakor da se morajo vznemirjati, ustavljati in boriti na vse strani in se izpostavljati sovraštvu vseh?

V tem boju pa jih morate podpirati vsi pravoverni kristjani!

Ne smete omahovati na dve strani, kakor so omahovali Judje med Bogom in Balamom in jih je prerok Elija tako grajal, kakor moramo mi grajati omahljivce! Ne smete misliti, da je mogoče dvema gospodoma služiti! »Kdor ni z menoj, je zoper mene,« so jasne besede Gospodove.

Vsi stopite torej odločno na stran prijateljev božjih, prijateljev cerkve, zagovornikov vere! Pa tudi samo stati na tej strani ni dosti. Vojskovati se je treba, odbijati napade, braniti verske svetinje! Besede »jaz živim najrajši v miru, se ne maram nikomur zameriti«, niso vredne Kristusovega vojščaka. In taki vojščaki moramo biti vsi! »Kdor se ne bo pravilno vojskoval, ne bo kronan«, pravi sv. Pavel. Ali je mar Jezus bal zameriti se, ali so se apostoli bali, ali so se bali mučenci? Kdo bi ne živel rajši na svetu v miru kakor v vojski? Pa je že križ! Vojska je življenje človekovo na svetu. »Nisem prišel prinesť na svet mir ampak meč« je dejal Gospod.

Če je kdaj bilo treba sukati ta meč, ga je gotovo sedaj, ko nasprotniki od vseh strani naskakujejo trdnjavo kraljestva božjega. Vsak vojščak Kristusov naj torej suče ta meč — po zmožnosti, ki mu jo je Bog dal!

Meč je zlasti beseda, govorjena ali pisana.

Meč je jezik. Ta meč ima vsak pri roki, hočemo reči v ustih. Vprašanje je le, za kaj ta meč rabi: zato, da bližnjega rani, da duše mori in resnico kolje; ali zato, da resnico brani in krivico odbija? Rabite ta

meč v obrambo pravice in resnice! Ne držite ga v nožnici, ko ga je treba potegniti! Ne molčite, ko je čas govoriti! Poučujte nevedne! Osrčujte boječe! Potrjujte omahljivce! Zavračajte obrekljivce in zapeljivce! Postavite se brez strahu po robu hudobnežem! — Zakaj se pa zna takrat vsak dobro postaviti, ko se gre za njegovo čast? Ko se gre pa za božjo čast, pa nima besede!

Meč je tudi pero. Tega meča ne more sukati vsak. Vsak izmed vas ne more pisati v obrambo resnice. Toda razširja lahko bolj ali manj vsak to, kar so drugi dobrega napisali. Nasprotniki cerkve pač dobro vedo, kako močno je orožje peresa. Zato pa s slabimi časniki in knjigami preplavljajo svet. Dolžnost vseh kristjanov, ki jim je kaj za vero, je, da slabe časnike in spise kar najbolj mogoče odsvetujejo, zabranjujejo in zatirajo, dobre pa priporočajo, naročajo in širijo.

Opozajamo vas na članek, ki ga dobite zadaj in vam govori o »Katoliški ligi«. To je društvo za širjenje dobrega tiska. Ime nam ni popolnoma všeč. »Liga« je latinska beseda, ki pomeni po naše »zveza«. Bolj prav bi bilo, da bi se bilo dalo društvu slovensko ime. Nazadnje pa na imenu vendar ni toliko ležeče; glavno je namen. In ta je dober. Pa potreben! Preberite, kar vam »Katoliška liga« priporoča!

Poleg dobrih časnikov so za naš čas potrebne tudi drobne knjižice (brošure), ki pojasnujejo kako posamezno važno vprašanje v celoti. Taka knjižica je »Primitivna tatura«. Razprodalo se je 30.000. Vi mislite, da je to veliko. Premalo, mnogo premalo! Družba sv. Mohorja je razširjena v 90.000 izvodih. Toliko vsaj bi se moralo razpečati tudi »tatura«. Ne znamo še agitirati, nismo dovolj požrtvovalni za dobro stvar. — Ponatiska iz Bogoljuba »Velika nevarnost za vero« se je razpečalo 5000. No, ker je ponatisk, ne moremo toliko zahtevati. A gotovo je, da ga niso dobili v roke vsi, ki bi ga bili prav potrebni. Ponekod že store vse, kar morejo,

povsod pa ne. — Ponatisk o socialnih demokratih iz zadnje številke »Bogoljuba« se je zahteval tako malo, da se sploh ni mogel ponatisniti. — Ravno kar je izšla nova knjižica »Zločin nad domovino«. Tudi ta knjižica je vredna, da se bere in razširja. Tiskane je 10.000 izvodov, ki se morajo vsi razpečati. — Za ženske posebe pa je posebno zanimanja vredna knjižica »Ali se ženska res nima pravice vtikati v politiko?«. Vsaka naj bi jo brala!

Na ta način naj suče vsak po svoji moči meč v obrambo resnice!

K temu nas kliče dolžnost posebno zdaj, ko so se nasprotniki kot lačni volkovi na plen vrgli na cerkev, da bi jo raztrgali, oziroma ljudstvo od nje odtrgali.

»Vsi na krov!« slišimo klicati, kadar je kaka važna stvar v nevarnosti. Kaj hoče to reči: Vsi na krov!? Kadar se ladja po-

taplja ali ji sploh preti kaka nevarnost, tedaj kličejo vse, ki so na ladji, naj se nikdo ne skriva in potika spodaj v trebuhu ladje, vsak naj pride na vrh, da reši sebe in pomaga rešiti ladjo, da se ne potopi.

Vsi na krov! Ta klic velja tudi vsem pravovernim kristjanom v sedanjem, za vero tako nevarnem času. Vsak naj skuša rešiti vero sebi, svojim otrokom, svojim znancom, svoji okolici; vsak naj pomaga po svoji moči, da se vera sploh ohrani!

»Dragih nam nekdanj svetinj teptali ne bomo v blatu, kar nam novi sedaj, krivi preroki vele. Ne teptali, ne teptati pustili!« Tako je pisano v knjižici »Zločin nad domovino«. In tako naj res bo! Zločincem nasproti, ki hočejo našemu ljudstvu vero ukrasti, se postavimo vsi, kar nas je pravovernih, kot en mož v sveto bojno črto, odbijmo njih napade, da rešimo, kar imamo najdražjega — sveto vero.

Ne gre naprej.

Kaj pa ne gre?

1. **Posvečenje družin presvetemu Srcu** se pri nas nič kaj ne razvija. Malo je slišati o tem. Drugače po drugih deželah, med drugimi narodi. Veliko se piše o tem in veliko se dela. — Resda s samim posvečenjem še ni kdovekak opravljeno. Treba je, da se družina tega posvečenja zaveda, to posvečenje nadaljuje, in iz tega posvečenja sama zajema posvečenje (svetost). To je bistveni namen tega posvečenja. Toda, zdi se, da se take reči našim ljudem zde vse preveč; preveč pobožnosti, preveč svetosti, preveč zahtevano. Ne čutijo se sposobne za tako posvečenje, nimajo veselja zanje. Nekateri se temu naravnost ustavljajo. Le najboljše družine čutijo veselje za to in so posvečenje že izvršile. Namen tega posvečenja pa je ravno mlačne družine dvigniti do one stopinje pobožnosti in svetosti, da bi bila vsaka krščanska družina malo svetišče, dom pravih in resničnih služabnikov in prijateljev božjih. In želeli bi

bilo, da je vsaka naša družina taka. — Izdala se bo o tem posvečenju posebna knjižica, kakor imajo Nemci več takih knjižic. Morda bo šlo potem kaj bolje. Knjižico naj bi dobila in imela vsaka posvečena družina, da bo zajemala iz posvečenja trajne sadove bogoljubnega življenja.

2. **Dobrodelnost.** Tudi s to ne pridemo nikamor naprej. »Bogoljub« je o tem že precej pisal. Prinesel je natančno navodilo, kako naj bi se v vsaki župniji osnoval dobrodelni odbor ali dobrodelno društvo. Za ljubljansko škofijo so škof tako dobrodelno organizacijo naravnost predpisali. A stvar kar tiči in se ne premakne naprej. Znane so nam le tri župnije, kjer se je to zgodilo. — In vendar je in ostane ravno dobrodelnost najlepši cvet in sad krščanstva. Brez dobrih del je vera mrtva. In Bog nas bo sodil po dobrih delih. Pa tudi svet sodi krščanstvo po tem. Največji brezverci imajo spoštovanje do usmiljenih sester zaradi — dobrodelnosti.

V naših časih je pa krščanska dobrodelnost posebno potrebna. Drugače nas bodo posvetnjaki v tem oziru zadaj pustili. Ti hočejo ravno to, da bodi vsa dobrodelnost posvetna (lajška), oziroma državna. Vse bodi zgolj na narurni podlagi brez ozira na vero in na večno plačilo. Vse naj država prevzame: skrb za invalide, sarote, vdove, ubožce, zanemarjeno mladino itd. Če se bo posvetnjakom ta namen posrečil, bomo krivi mi, ki na polju krščanske dobrodelnosti premalo delamo. Potem ko bo prepozno, bomo pa, kakor je že naša navada, — zdihovali in tarnali.

3. Bratovščina za umirajoče je tudi

obtičala. Ne gre več naprej. Resda imamo bratovščin že zelo veliko, da človek težko vse izpolnjuje. Pri vsem tem je pa vendar naprava, ki ima namen ravno v zadnjem in odločilnem trenutku še kolikor mogoče veliko ljudi pogubljenja rešiti in v nebesa spraviti, vsega priporočila in vse podpore vredna. To je rešilno društvo najbolj dalekosežne važnosti. Kar je zgubljeno, je zgubljeno za zmiraj. Zato se nikdar ne naveličajmo reševati, kar se da rešiti!

Resda imamo raznih družb, društev in pobožnosti veliko, vendar te tri so pa le take, da so vredne, da jih priporočamo, gojimo in pospešujemo. Zato se zavzemimo zanje! Naj se premaknejo naprej!

Pošlji svojega Duha in prerojeni bomo!

Da počastimo Sv. Duha, naj podamo skromno poročilo, kako si prizadevamo povzdigniti njegovo slavo pri nas.

Za dobro vneti g. kaplan A. G., ki je služboval tukaj pred nekaj leti, se je posebno trudil — poleg tega, da je z vzpodbudnimi govori pripravljaval vernike na praznik »Delivca vseh milosti« — tudi zato, da bi čim več poslušalcev pridobil za bratovščino Sv. Duha, ki je posebno primerna za sedanji čas zmešnjav in zablod. In res, priglasilo se je lepo število udov, vnetih za to češčenje. Po odhodu imenovanega gospoda pa je gibanje nekoliko ponehalo. Časi so se spremenili in odslej upamo, da bo v tem oziru boljše. Naj bi torej vzkliko tudi v naši bratovščini novo življenje, polno lepih sadov za nebesa!

Imena udov so se do zadnjega časa pošiljala predstojništvu glavne bratovščine na Dunaj. Sedaj pa so se za češčenje Sv. Duha posebno vneti gospod knezof lavantinski poleg obširnega pastirskega lista o Sv. Duhu, ki so ga izdali letos — odredili, da se ustanovi bratovščina Sv. Duha v stolnici mariborski za vse slovenske pokrajine. Bog povrni vsem, ki so k temu pripomogli!

Da pa onim bralcem, katerim še ni znan namen bratovščine, ta namen nekoliko pojasnimo, naj sledijo naslednje vrstice:

Namen bratovščine je: 1. večje češčenje Sv. Duha, 2. izprošiti zunanjo in notranjo slavo sv. rim. kat. cerkve, 3. posebno pa molitev za dovoljno število zares vrednih in pobožnih duhovnikov. Vsi ti nameni so v sprejemnem listku še posebej lepo razloženi.

Udom se priporoča nekaj vsakdanjih molitev v čast Sv. Duhu, vendar so deležni odpustkov tudi, ako bi teh morda ne opravili, kar pri drugih bratovščinah ne velja. Ako, dragi bralci, še niste vpisani, poslužite se ponujene milosti in pristopite k imenovani bratovščini, deležni boste mnogih duhovnih dobrot, popolnih in nepopolnih odpustkov. Celo za vsako delo pobožnosti in ljubezni, torej za vsako milostino, dober svet, tolažbo žalostnih, obisk bolnikov, spravo sovražnikov, za vsako podporo kat. dobrodelnih družb itd. dobite lahko 100 dni odpustka. Duhovniki, ki so udje te glavne bratovščine, dobe vsakokrat 100 dni odpustka za vsako sv. spoved, ki jo slišijo, za vsak obisk bolnikov in šole, za vsako pridigo, kate-

hezo itd. kratko za vsako dobro delo, ki ga store Sv. Duhu v čast!

Dalje priporočamo v naročbo tudi »Glasnik najsv. Src (Maribor), ki je — kakor je bilo čitati v 1. let. številki, stran 4 — postal prvo glasilo Sv. Duha med Slovenci. Vsi častilci najsv. Src in Sv. Duha so dolžni širiti ga, da si bo tako opomogel ter prihajal k nam v lepši, vzvišeni nalogi primernejši zunanji obliki, katero bi tako rado oskrbelo uredništvo v božjo čast in veselje naročnikov.

Dosedaj smo poznali le nemško glasilo »Heiliger Geist-Blatt« (Inmost), ki je prinašal zares krasne članke o Sv. Duhu. Ima naročnike tudi pri nas, priporočamo ga zlasti gg. duhovnikom, posebno še gg. poverjenikom bratovščine.

Med naročniki omenjenega lista se nahaja cela vrsta vnetih častilcev Svetega Duha, ki pošiljajo prispevke za sv. maše, katere je uredništvo porazdelilo tako, da se vsak dan — v ponedeljek, ki je posebno posvečen Sv. Duhu, bere njemu v čast sedem — ostale dneve pa po tri svete maše v dobre namene, za vse naročnike lista »Hl. G.-Bl.« in za vse žive in mrtve častilce Sv. Duha sploh. — Tudi mi smo se pridruževali, dokler je bilo mogoče pošiljati prispevke, temu vencu sv. maš. Sedaj je to onemogočeno radi prometnih težkoč. Sploh pa smo se nekako osamosvojili tudi na tem polju, zato je želeti, naj bi se kmalu po našem Glasniku začel spletati podoben venec tudi pri nas. Gotovo bo to mnogo pripomoglo k večji ča-

sti in oživljenju češčenja najboljšega Tolažnika med milim narodom slovenskim.

Podobno kakor druga leta, smo tudi letos oskrbeli doma s prispevki udov sv. maše o Binkošti. V nedeljo v čast Svetemu Duhu, ponedeljek za žive, v torek za rajne ude bratovščine. Preuredili bomo ob priliki tudi imenik, spisali kroniko in določili odbor sedmerih članov, ki bo imel nalogo skrbeti za napredek dobre stvari. Storit pa moramo še več! Nimamo še nikakega reda, ki bi se posebno bavit s češčenjem tretje božje osebe. Ali bi ne bilo mogoče ustanoviti tudi pri nas — podobno kakor na Nemškem v Steylu in v samostanu sv. Kolomana pri Dunaju — red misijonark služabnic Sv. Duha?

Mili rojaki, ne zaostajajmo v dobrem za drugimi narodi, odpravimo to vrzel in delajmo z združenimi močmi na to, da bomo čim preje prejeli od Boga Najvišjega red, katerega posebni namen je: češčenje Sv. Duha, molitev za sv. cerkev in vredne duhovnike, nočno češčenje presv. Rešnjega Telesa, misijonsko delovanje itd.

Torej na delo! Strni vrste mili narod slovenski; pokaži, da si navdušen tudi za to dobro in pripravi na svoji zemlji prav kmalu prostor, kjer se bo dajala s psalmi in molitvami dan za dnem čast in slava »Življenju sv. katoliške cerkve« — Svetemu Duhu!

Tržič — Gorenjsko.

Član bratovščine Sv. Duha.

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Piše župnik Jožef Volc.)

IV. Bratje in sestre.

To je prva in najvplivnejša družina otrokova: bratje in sestre. Koliko dobrega v nji dozori, koliko hudega se pa tudi lahko po nji vkorenini in ustali, ni mogoče povedati! Če je res, da družina mrtve obuja in žive pokopava, velja ta rek še

posebno za družino bratov in sester. To je gnezdo. In ptički enega gnezda enako pojo. Moder mož je dejal: Ne vprašaj, čigav je, ampak, kdo je njegov brat! Vzgojni vpliv bratov in sester skupaj je neredko večji kot očetov in materin.

Mlajši v družini se učé od večjih govoriti, moliti, hoditi, vesti se in igrati, pa tudi odgovarjati, legati, krasti in kleti. Je pač v družini, kjer je več otrok, kakor v šoli: veliki govoré in delajo, mali pa poslušajo in gledajo. Všeč jim je pa vse, kar veliki počno, naj bo dobro ali slabo.

No, pa tudi mlajši niso čisto brez vzgojnega vpliva na večje: s svojo nedolžnostjo, ubogljivostjo, bogoljubnostjo vzbujajo starejšim bratom vest; jih spominjajo, koliko so morali starši že zanje trpeti, pa jih tudi nagibajo, da so vsaj v njih družini modrejši, resnobješi, previdnejši. Vadijo se pa tudi ob njih v potrpežljivosti, postrežljivosti, premagovanju.

Zato je zelo prav, da dobri bratje in sestre med seboj obilo občujejo. Tako vzgajajo drug drugega, si dajejo pogum, celo tekmujejo med seboj, kdo bo očeta bolj zadovoljil in mater razveselil. Pa tudi obilo nadzorstva lahko odzamejo očetu in materi. In marsikateri skriti pregrešek pride tudi le po skrbnih bratih in sestrah na dan. In končno: kdo vé, kako se bo izteklo? Kaj pa, če potrka prezgodaj smrt na družinske duri, pa omahne oče, izdahne mati? Kolikrat se je že zgodilo, da so morali bratje bratcem namestovati očeta, sestre sesticam in bratcem matere! Kako prav je bilo, če so bili vsaj malo vajeni vzgojnega dela!

Naj priporočimo krščanskim staršem v tem predelku posebno ti-le dve reči:

Poskrbite zlasti za otroka prvorojenca, da bo dober dorastel! A ni tako samoposebi umljivo, da bo ta najboljši. Zakaj ne? Zato ne, ker se ob prvem otroku oče in mati navadno šele vzgoje učita in prve izkušnje nabirata, dobre in slabe. In potem je tudi znano, da ima prvi otrok navadno posebno gorko postlano na očetovih in materinih rokah, pa se zato najrajši izkvari, kakor vsaka reč, ki zraste preveč na gorkem. Ali vendar je neznano važno, da je ravno prvi otrok dober, prav dober. Če že pri prvem ni uspeha, kje bo pa za druge pogum? Ko bo radi obilnejše družine pozneje manj

časa, manj moči in znabiti tudi manj veselja — zakon namreč ni tak, kot se sklepe, ampak kot postane — ali ne bo dobro, če bo prvorojenec svetil mlajšim s svojim lepim zgledom, če bodo šli mlajši za njim kakor brez volje in vendar z veseljem, če bodo lahko starši nanj kazali: pogledjte ga, najstarejši je, pa tako ubogljiv, marljiv, bogoljuben! Če pa narobe izpade: da je prvi najslabši, ne pričakuj posebnih vrlin od drugih! Že ozračje je potem izkvarjeno, v katerem otroci dorasčajo. Ena garjeva ovca vse druge okuži. In če je tista še drugim vodnica, tem gotoveje.

Drugo: Kjer je v družini en sam otrok, treba je zanj podvojene skrbi. Ne rečemo, da bi je večidel ne imel — namreč telesne strežbe, saj je edinec, in edinec je navadno tudi miljenec; toda, kako je drugače z njegovo vzgojo — je drugo vprašanje. Navadno ga zelo varujejo in mehkužijo in mu strežejo na oči in usta, ali ravno to ga tudi rado izpridi. On vodi starše, ne pa starši njega; če sprejme pokuk, je prav; če ga ne, mora biti tudi prav: saj je edinec! Za kakšno kazen pa menda že celo noben tak otrok ni ustvarjen. Kaj vendar, ko bi se mu svet zameril, in bi odfrfotal!... Taki otroci dorastejo neredko čudovito domišljivi: menijo tudi pozneje, da je ni važnejše osebe pod božjim solncem, kot so oni. Ubogajo malo ali nič. Da bi si v čem znali kaj odreči, ni govora. Celó družabno ostanejo bolj plašljivi in okorni. Kakor kamen, ki se med gruščem obrusi, samši pa ostane raskav in voglat.

Nekoliko na otroke vzgojno vplivajo tudi sovrstniki: dobri tovariši in tovarišice pri igri, na paši, pri delu, v šoli. Onega mogočnega vpliva pa nimajo, kot ga ima na otroka domači krog. Do tujega je otrok osobito v prvih letih le bolj nezaupljiv, celo do dobrega zgleda. Kar je domače, mu je ljubo, četudi je malovredno; kar pa tuje, je zanje mrzel, četudi je boljše ali dražje. Žalibog, da misli in sodi kesneje ravno narobe: domače mu začne presedati in tuje preveč ljubiti. (Dalje.)

O dobri Jezus, usliši me!

Preštel sem vse tabernakelje zemlje,
kar kdaj jih je vera zgradila
in zlate monštrance in hostije bele,
ki v nje te ljubezen je skrila.
Kako si razkošna — ljubezen Boga!
Kako si globoka, brez meje, brez dna!
O dobri Jezus!

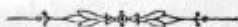
Preštela sem misli, velike, ljubeče,
ki mene so v hipih iskale,
ko vrtnice žarne v kristalnih posodah
na tihih oltarjih so stale.
Vse več jih je bilo kot zvezd neba,
vse lepše so bile kot blesk zlata...
O dobri Jezus!

Stopinje sem štela in srčne utripe
in tvoje molitve in tvoje radosti,
preštela sem biče in trnje na kroni
in rane široke in tvoje bridkosti.
Sem zmerila morje božanske krvi...
Kdo bolj me je ljubil kot ti?
O dobri Jezus!

Če predte poklekнем ob tistih trenutkih,
ko duša je polna trpljenja,
če nič več ne vidim v temini globoki,
kam vodijo ceste življenja,
takrat se spomni, da dal si mi vse,
o dobri Jezus, usliši me!

Če prosim zakladov največjih, najdražjih,
če prosim ljubezni ognjene,
če večna nebеса od tebe zahtevam
in ognja, ki s tabo me sklene,
odreči ne moreš, obljubil si vse,
o dobri Jezus, usliši me!

M. Elizabeta.

Blizu Boga, pa tako daleč od njega!

Kadarkoli premišlјujem o svetopisemskem bogatinu in ubogem Lazarju, mi vselej pride na misel neka uboga žena in nek bogatin, ki sem ju dobro poznal v svojih dijaških letih.

Žena je bila siromašna vdova in poleg tega hroma, da je le s težavo ob palici hodila. Ko sem na počitnicah hodil k maši, sem jo vsako nedeljo in praznik dohiteval in prehiteval, jaz zdravih, mladih, čilih nog, ona vsa nadložna in bolehná. Doma sva bila iz iste vasi. Jaz sem prišel do župne cerkve zlahka pol ure, ona je potrebovala gotovo poldruęo uro. A za Boga in dušo ji ni bila ta mučna pot ne predolga, ne pretežka. Pomiloval sem jo v srcu, ker je toliko trpela in obenem spoštoval in rekel sam pri sebi: »Ta si pa res služi nebеса!« O tej revni so veljale besede Jezu-

sove: »Nebeško kraljestvo silo trpi in silni ga nase potegnejo.« (Mat. 11, 12.)

Tik župne cerkve pa je stala čedna hiša bogatina Koračmana, ki ni nikdar hodil v cerkev, razen za parado kot kapetan gasilcev parkrat v letu, da se je postavil v bliščeči uniformi. Bil je torej po svojem življenju daleč od Boga, dasi je bil tako blizu Njega. Ubogi, hromi vdovi ni bilo predaleč do Boga v cerkev poldruęo uro, njemu pa je bilo preveč par korakov.

Kaj je bilo temu vzrok? Napuh ali prevzetnost. In o tem malo več!

Ivan Koračman je bil sin bolj revnih staršev v priprostem slovenskem tręu. Dali so ga učiti se čevljarstva. In do vojaških let je tudi kot pošten fant lepo ostal pri svojem poštem šilu in kopitu. Bil je bistroumen dečko in poleg drete vleči ga

je veselilo tudi knjige brati. Zato je prosti čas porabil večinoma za branje in si tako nabral dosti več znanja, kakor ga ponavadi nudi sama ljudska šola. To bi bilo vse čisto prav; napačno je bilo samo to, da je začel Koračman o svoji brihtnosti in učenosti previsoko misliti in v tej domišljivosti druge od zgoraj dol gledati.

Sicer je slišal od mojstra pa tudi od svojih tovarišev marsikako pikro na račun svoje visokosti, a to ga ni spametovalo. Mislil si je: ti tepci neumni so mi nevoščljivi, pa me ne morejo — in šel je svojo pot dalje.

Prišel je k vojakom in kmalu avanziral za četovodja. To je bilo seveda še v stari Avstriji, ko je bila samo »blažena« nemščina edino pametni in zveličavni jezik. No naš Koračman se je kot šarž precej dobro naučil tudi te. In ko je vojake odslužil, mu več ni dišalo šilo in kopito, češ, jaz sem preučen za ta posel, ampak dobil si je službo občinskega tajnika v domačem trgu. Kot tak je imel prste pri vseh občinskih zadevah, pa tudi vplivno besedo, zlasti še, ker je bil tedaj za župana dober možiček Večernik, ki pa ni imel ne zmožnosti, ne odločnosti, ki pristojajo županu. Tako mu je polagoma njegov dični tajnik Koračman popolnoma izvil vajeti iz rok. Oča župan nazadnje niso imeli drugega posla in besede, kakor podpisavati svoje ime pod to, kar je tajnik ukrenil in napisal. — Znal pa je gospod tržki tajnik tudi nastopiti prav po vojaško, pa z rezko, poveljniško besedo, tako da se ga je sčasoma vse balo in ga resno vpoštevalo. Pravi župan je bil Koračman, Večernik pa samo po imenu.

Gospod tržki tajnik sicer ni bogve kaj dal na cerkev in božjo besedo, a tisto besedo sv. pisma, ki pravi: »Človeku ni dobro samemu biti,« je pa le vpošteval in začel gledati po dekletih oziroma gospodičnah, katero bi si izbral za tovaršico svojega življenja. Kake beraške ni maral, saj tudi on ni bil prazen. Kot občinski tajnik je znal obračati vodo na svoj mlin, hočemo reči: denarce na svoj žep in tako si je na-

bral že lep kupček. No, tudi pri ženitvi je imel srečo. Dobil je postavno pa tudi petično ženo, ki je bila tudi dobra gospodinja. Staro, na pol leseno hišo tik cerkve je čez par let podrl in si postavil čedno, zidano gosposko hišo. — Česar se je lotil, vse se mu je posrečilo. Bog mu je dal vsega, tudi lepih, zdravih otrok. On pa Bogu ni dal, kar je božjega.

Mal šolarček sem bil tedaj, pa se spominjam, kako je postavni gospod Koračman dostojanstveno in samozavestno korakal iz občinske pisarne mimo cerkve domov — opoldne, ko je zvonilo, pa se ni odkril niti za angelski pozdrav, niti Gospodu v cerkvi. Najbližji sosed mu je bil, a on — občinski tajnik! — ni poznal, niti pozdravil Gospoda vsega sveta.

To se je nam otrokom čudno zdelo in nekako bali smo se tega visokega Koračmana, ki še Boga ne pozna in Marije ne počasti, kakor kak luteran. Tako smo sodili otroci in pravo smo zadeli. — Njegova žena in družina je hodila v cerkev, a nje-ga ni bilo. Slišalo se je, da ga je žena poskušala spreobrniti, a se ji ni posrečilo. Ta misijonski poskus pa se je vršil približno tako-le:

»Ivan, nedelja je, pojdeva k maši.«

»Ti le pojdi, jaz pa ne grem.«

»Zakaj ne? Če je meni treba, je tebi tudi.« »Meni ni treba; jaz sem sam sebi dosti!«

»Kako si sam sebi dosti? Kaj pa če ti Bog sreče ne bo dal?«

»Moja glava in moje roke, to je moja sreča!«

»Tako je tudi govoril tisti bogati Cekar, pa veš, da se mu je zmešalo in je žalostno umrl v norišnici in v najboljših letih.«

»Glej naše uradnike pri sodišču in davkariji, so izobraženi, pa tudi ne hodijo v cerkev. Jaz se pa tudi obnašam kot izobražen človek.«

»Ti vidiš samo slabe uradnike, ki v soboto večer čez polnoč pijančujejo, v nedeljo pa vse maše zasmrčijo. A poglej okrajnega sodnika in notarja, ki sta vrla

moža in tudi izobražena vsaj toliko kot drugi uradniki, pa sta vsako nedeljo in vsak praznik pri maši.»

»To sta dva posebneža!«

»Pa bodi še ti tak pameten posebnež!«

»Pusti me pri miru! K šesti in osmi maši ne grem, je prezgodaj. Ob desetih pa imamo občinsko sejo.«

»Kako, da ti je ob osmih prezgodaj par korakov v cerkev, pred nekaj tedni si pa že ob treh zjutraj šel gor v hribe čakati divjega petelina! A to pa ni bilo prezgodaj?«

»To je pa kaj drugega!«

»Seveda je kaj drugega! Tam se je šlo samo za zabavo, tu pa za krščansko dolžnost! Tam samo za divjega petelina, tu pa za Boga in dušo!«

»Ne grem, pa ne grem! V cerkev naj hodijo ženske in kmetje, nam izobraženecem ni treba! Pa mirna Bosna!«

»Treba ti pa bo enkrat umreti! Bo-li takrat Bog prišel k tebi, ko ti zdaj zdrav nečeš k njemu?!«

Na to zadnje vprašanje se »visokoizobraženemu« gospodu občinskemu tajniku ni zdelo vredno več odgovarjati. Njihovo blagorodje se je obrnilo v zid in spalo dalje. Med tem so pa prihajali kmetiški ljudje iz daljnih vasi po poldruge uro, da celo po dve uri daleč v cerkev — trudni od poti in tedenskega dela k Njemu, ki pravi: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.« (Mat. 11, 28.)

Mirnega in zadovoljnega srca ter vedrega obraza so poštene ljudje po končani službi božji zapuščali cerkev in se razhajali v svoje vasi po hribih in dolinah. Koračman je pa leno vstajal, z jezo in prezirrom gledal na verno ljudstvo, ki mu je kot živa pridiga vzbujalo vst. Tudi na zvonove, ki so mu skoraj ravno nad glavo peli in klicali ljudi v cerkev, je bil jezen vsako nedeljo, zakaj bilo mu je, kakor bi mu s svojimi kemblji trkali na srce. Tako Bog na razne načine drami grešnika: »Glej, stojim pri vratih in trkam.«

Toda, kakor že rečeno, za parado so pa tudi njihova visokost gospod Koračman šli k maši. In to je bilo štirikrat na leto, namreč: o Veliki noči, o sv. Florjanu (patronu gasilcev), o Telovem in na cesarjev rojstni dan. Takrat je oblekel lično uniformo in nataknil na glavo bliščečo čelado in se postavil kot poveljnik tržkih gasilcev. To so vam hrabro korakali v cerkev in gospod stotnik Koračman seveda na čelu. No, bili so med njimi tudi možje-poštenjaki, ki so tudi sicer hodili v cerkev in ne samo za parado, kakor njihov stotnik. Bilo je pa vmes tudi precej takih, ki so mislili, da so gosposki in izobraženi, ako se cerkve izogibljejo, kakor njihov komandant. Ker so bili malokdaj v cerkvi, niso bili seveda tudi vajeni pravega obnašanja. Držali so se strašno leseno, napihnjeno in veličastveno, kakor bi oni Bogu milosti delili, češ, Bog nam je lahko hvaležen, da mu mi tako čast izkazujemo in se k njemu ponižamo! — Tako neumna je človeška prevzetnost in domišljavost! Kako ves drugačen je bil svetopisemski stotnik, ki je poln žive vere ponižno pred Gospoda pokleknil in ves ganjen rekel: »Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le z besedo in ozdravljen bo moj hlapec.«

Pri bogatem Koračmanu je služila za deklo neka Anka, pošteno, pridno in pobožno dekle, ki je šlo skoraj vsaki dan k prvi maši, potem pa hitro po svojih opravkih. Tudi njena pobožnost je gospodarja v oči bodla, vendar jo je rad imel pri hiši, ker je bila vestna in zanesljiva. Nekoč, ko je ravno prišla iz cerkve, ji je porogljivo ponagajal: »Glej, Anka, vsak dan si v cerkvi, pa si le revna dekla, jaz pa skoraj nikdar ne grem, pa imam kaj pod palcem.«

Pa tudi Anka je imela jezik na pravem mestu in mu ni ostala na dolgu, ampak mu naravnost povedala: »Ne zamerite, denar še ni vse! Veste, kaj je rekel nekdo: »Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi.«

Na ta dostojen, pa dobro namerjen odgovor je njihova tajniška modrost molča-

la, ker se je bala, da ne bi sprožila še hujše in daljše pridige.

O spovedi seveda niti govora, celo ob misijonu je ni opravil, dasi se mu je takrat vest temeljito vzbujala. Kako tudi ne?! Saj je kar naprej v cerkev zvonilo, on pa najbližje cerkve! Ljudstvo je drlo skupaj in oblegalo spovednice, kakor da bo čez nekaj dni sodnji dan. In on je vse to videl, kako so drugi šli, on pa ni šel! Videl je celo tega in onega uradnika in zanikrnega tržana, ki sicer ni hodil v cerkev, misijon ga je pa le omečil, da je šel v cerkev. On, Koračman pa je ostal v svoji prevzetni trmi kot skala.

Neki dan je med pridigo šel mimo cerkve, ki je bila vsled drenja odprta, pa je ravno ujel na svoja ušesa besede: »Bogatin se je bahal z bogastvom in se razkošno gostil, pa je zdaj v peklu in prosi kaplje vode, ker se ni brigal za Boga in svojo dušo. Berač Lazar pa je v nebesih, ker je v svoji revščini in trpljenju služil Bogu. Služite torej Bogu, da rešite svojo dušo!«

To je on slišal. In nekaj mu je notri reklo: »To pa tudi tebi gre. Postoj, poslušaj in stori!« On pa se je ustavil glasu svoje vesti, preslišal glas božji in je šel mimo. Bog ga je klical, a on je pred njim bežal. Ali ni to žalostno, ako je človek tako blizu Resnice, pa ostane v zmoti, tako blizu prave Poti, pa rajši tava po krivih potih, tako blizu Življenja, pa ostane v smrtni senci greha?!

Bog je storil vse, da bi se človek lahko zveličal, če le hoče, a siliti ga ne mara. Ako se torej pogubi, je sam kriv. Zato ga ni v peklu, ki bi Boga dolžil svoje nesreče; vsak prizna, da je sam kriv in slavi božjo pravičnost.

* * *

Leta so tekla. Koračmanu je šlo vse posreči. V hiši je bilo zdravje in izobilje. Človek slabe vere se je morda spodtikal nad tem, češ kako je to, da Bog takim, ki se nič zanj ne brigajo, še srečo da, med tem, ko je kak pošten človek ves v revščini in v nadlogah. Mi pa vemo, kajne, da Bog ne plačuje vsako soboto in tudi ne

vsega na tem svetu, ampak v glavnem čaka s plačilom in kaznijo na onem svetu. Tudi najslabši človek včasih kaj dobrega stori in pravični Bog mu to poplača na tem svetu, ker ve, da ga zaradi njegovih grehov ne bo mogel poplačati na onem svetu. Zato je jako slabo znamenje za tistega, ki v grehah živi, pa se mu vseeno dobro godi. Saj ne bo vzel svoje zemeljske sreče na oni svet, kakor pravi lepo psalmist: »Ne boj se, ako človek (namreč hudoben človek) obogati in ako se slava njegove hiše pomnoži; zakaj ko umrje, nič s seboj ne ponese in njegova slava ne pojde doli z njim.« (Psaln 48, 17—18.)

Tržkemu tajniku je torej šlo vse posreči, samo ena stvar je pa le precej šepala, namreč sinovo študiranje. Dal ga je namreč na gimnazijo. In kaj so si vse obetal od Mirka?! Da bo najmanj slaven doktor in profesor, na — pa je prinesel koncem tretje šole domov debelo trojko, to se pravi v večini učnih predmetih red »nezadostno«. Oh, taka sramota! Skaivali so ga doma kakor garjavega, da bi ga kdo ne vprašal, kako imenitno je izdelal. Pa so tudi to preboleli in ga dali v druge lažje šole, kjer je nekaj dosegel, tako da hoče zdaj med svojimi tovariši zvonec nositi. Od očeta se je navzel prevzetnosti in nevernosti. Pred nekaj leti je na javnem zborovanju kričal: »Sv. pismo pravi, da ni Boga.« S tem se je seveda pokazal, da nič ne pozna sv. pisma, ki pove to reč precej drugače, namreč tako-le: »Neumnež pravi v svojem srcu: ni Boga.« — S svojim kričanjem je dobro pokazal, med kake vrste ljudi on spada.

Neverni in napihneni sin je očeta še bolj utrjeval v njegovem brezbožnem mišljenju in življenju, posebno še, ker je zgovorni sin znal svojim napačnim trditvam dati znanstveno, učenjaško lice. Tako je slepec slepca vodil. Na ta način se ne more priti drugam, kakor pasti v jamo.

Leta so hitela in prinesla Koračmanu starost. Začel je vidno pešati. Mislil je sicer, da bo njegova krepka narava in železna volja zmagala nad starostnimi betež-

aostmi, a ni šlo. In to ga je delalo jako potrtega in otožnega, vendar se je nadejal še par let življenja; tem bolj, ker mu je tudi njegova družina prikrivala njegovo žalostno stanje in mu v obraz lagala, kako čvrst je videti in kako je še trden. — To neumno navado imajo zlasti nekateri takozvani gosposki krogi, da svoje bolnike samo »farbajo« in jim prikrivajo resnico o njihovem položaju, misleč da bodo bolnika ohranili pri boljši volji in s tem dalje časa pri življenju. Tako ga premotijo, da na vse drugo prej misli, kakor na to, kar je zanj najbolj potrebno, namreč na smrt in svoje dušno zveličanje.

Tako neumno »gospoščino« so uganjali tudi Koračmanovi. Toda neki dan po kosilu je bolnika zadela na eno stran kap, tako da je bila desna stran vsa kot mrtva. Poklicani zdravnik je bolnika potolažil, da ne bo nič hudega, domačim pa naravnost povedal, naj bodo pripravljeni na še hujše in da mora imeti bolnik popoln mir in se varovati vsakega razburjenja.

Od zdaj so domači kazali dva obraza: pred gospodarjem brezskrbnega, skoraj veselega, da bi ga prepričali, da ni nobene nevarnosti; med seboj pa klavernega, potrtega, češ: kaj bo, kaj bo! Da bi poklicali duhovnika, jim ni prišlo na misel. Dekla Anka pa je le gospodinji omenila: »Dobro bi bilo, da bi poklicali duhovnika.«

»Kaj še, zdaj še ne, saj ni tako nevarno.«

»Ni treba čakati zadnje minute. Zdaj naj bi gospod naredili račun z Bogom, ko so še pri popolni zavesti.«

»Ali bi se vznemiril in to bi pospešilo njegovo smrt! Saj veš: duhovnik v hišo — smrt v hišo!«

»To ni res, gospa. O sv. poslednjem olju n. pr. nas uči katekizem, da je postavljeno ne za smrt, ampak za odpuščanje grehov, v dušno tolažbo, pa tudi v telesno zdravje, če je to dobro za bolnikovo dušo. Jaz sem jih že več poznala, ki so po sv. poslednjem olju ozdraveli.«

»No, bomo že, bomo že, pa zdaj se še ne mudi. Naj ima mir!«

Vrlo dekla je pa vedela, da se mudi. Vjela je primeren trenutek in neopažena stekla v župnišče in opozorila župnika, kako je z njenim gospodarjem. Gospod jo je pohvalil in se ji zahvalil, da ga je še pravočasno opozorila na gospodarjev položaj.

Četrt ure pozneje je bil župnik že na pragu Koračmanove hiše. Gospa mu je prišla nasproti.

»Gospa, slišim, da imate bolnika. Dovolite, da ga malo pogledam in oskrbim, kar bo potrebno.«

»Oh, gospod župnik, hvala za prijaznost! Ampak ni tako nevarno, pa zdaj je ravno malo zadremal, ne bi rada, da bi ga zbudili in vznemirili. Bomo Vas že pravočasno poklicali, ako bo kaj resnega, saj niste daleč, saj smo si sosedje.«

»Gospa, pazite, da ne bo prepozno. Ker ravno sosedje, ki so nablížji, radi zamude.«

»Brez skrbi! Jaz bom pazila, da Vas pravočasno pokličemo.«

»Dobro, jaz sem Vam ponudil svojo duhovno pomoč. Zdaj ste Vi odgovorni, Z Bogom!«

»Z Bogom!«

Morda je žena v svoji kratkovidni ljubezni do moža res mislila, da ni še skrajne nevarnosti in tudi res imela voljo, poklicati duhovnika, ko bo po njeni misli prava sila, pa se je vračunala.

Drugi dan se je napad nenadno ponovil do nezavesti. Bolnik je silno hropel. Videlo se je, da so mu minute štete. V hiši je postal obupen krik in jok, dekla je drvela po gospoda župnika, ki je bil takoj na mestu in podelil popolnoma nezavestnemu bolniku sv. poslednje olje. Par minut pozneje je bil mrlič.

Župniku se je inako storilo, češ, kmetje v oddaljenih hribovskih vaseh umirajo lepo spravljene in previdene z Bogom. Tu pa tako blizu Boga, pa umira brez Njega! O neumna prevzetnost, ki človeka tako zaslepi, da Boga in vero izgubi! In pa ta prismojena gosposka obzirnost, ki se boji za telo, dušo pa zanemarija!

Nekaj mesecev pozneje je umrla tudi uboga, šepasta vdova, lepo previdena, v miru z Bogom in z ljudmi. In ob premissljetvanju obeh teh smrti, mi je spet prišla na misel usoda svetopisemskega bogatina in ubogega Lazarja v večnosti...

M. Š.

To je zgodba, ki se ponavlja nešteto-krat. Iz nič postane nekaj, potem mu Boga in cerkve ni nič več treba; cerkev mu je kvečjemu še časih za parado. Kakršno pa življenje, taka smrt: brez Boga. To naj bi pomislili razni petičniki in mogočnjaki, gosposki in kmečki, dokler še ni prepozno! Kaj pomaga človeku...!

Ur.

Prvo in zadnje sv. obhajilo.

Jutro.

Rožna pomlad je kipela življenja,
zarja zlatila je daljne gore,
ptice so jutranje hvalnice pele,
radosti plalo je moje srce.

K Tebi hitele so moje stopinje,
ki si me prvokrat k sebi pozval,
sreče mi takrat oko je žarelo,
solz in bridkosti še nisem poznal.

Prišla je blažena ura združitve,
petje začul sem iz angeljskih grl;
hostijo belo srce je objelo,
kerub se ljubko je name ozrl.

Solnce je božalo rožne livade,
kot da se raj je dotikal nižav,
s cvetjem so jutranji žarki igrali,
vsak se nebeški mi zdel je pozdrav.

Prvo sladkost je srce občutilo,
ko sem Te prvič, moj Jezus, prejel,
z živo ljubeznijo si me napojil,
večno bogastvo s Teboj sem prejel.

Ti si me vodil in čuval v mladosti,
v dušnih neizgodah pri meni si bil,
k Tebi sem v vsaki nevarnosti klical,
radost in tuže sem s Tabo delil.

Večer.

Solnce jesensko v zaton se potaplja,
žarki umirajo, bliža se noč,
nese duhovnik iz cerkve bolniku
sveto popotnico, rajsko pomoč.

Megla je z mrakom objela dolino,
kot da pokril bi mrtvaški jo prt,
v sobici skromni je postelj bolniška,
kjer se borita življenje in smrt.

Lučka se bliža, že zvonček se čuje...
Vrača bolniku se mir in zavest;
Jezus prihaja v nebeškem sprevodu,
da mu olajša še zadnjo boleost.

Zadnji sestanek... O kakšna razlika! —
ko si me prvič pozval na obisk,
v sveti bojazni srce je drhtelo,
z zadnjim posetom pa rešiš me stisk.

Pred tabernakeljem v jutru življenja,
prvič okusil sem rajsko sladkost,
kadar pa prideš v poslednjem trenutku,
mine za vedno življenja bridkost.

S prvim prihodom ob angeljski mizi
čutil sem Tvojo blažilno rokó,
z zadnjim pa zemeljska pot bo končana,
Ti me boš spremil nad zvezde, v nebo.
Limbarski.

Za staro pravdo Korotana.

To je prišlo za zadnjo številko prepozno.
Priobčujemo, kakor je bilo pisano.

Zopet je tu lepí maj, zopet častimo in
se priporočamo Kraljici majnikovi. Ne po-
zabimo ji priporočiti tudi vsak dan Sloven-
ski Korotan.

Iztrgati nam ga hočejo, vzeli so nam

Zilsko dolinó, ugrabiti nam hočejo še Rož
in Podjuno, vzeti nam hočejo za vedno na-
šo Gosposveto, vzeti nam hočejo naše naj-
lepše jezero, Vrbsko jezero in prvotno slo-
vensko naselbino Celovec. Niso še izgubili
upanja, da pri glasovanju dobíjo večino in
da za večno postavijo mejo vrh Karavank.

In dovolj je še zaslepljenec, ki so raje pripravljeni lizati tujčevo peto, kakor stanovati z bratom v skupni hiši.

Nevarnost je pred durmi. Koliko smo že izgubili na naši severni meji, zlasti tudi na Koroškem, kar je bilo nekdanj naša! Kje so časi, ko je slovenski kmet sedeč na knežjem stolu pri Krnskem gradu vprašal vojvoda v slovenskem jeziku: »Kdo je, ki se mi bliža? Ali je pravičen sodnik, ki mu je blagor ljudstva na srcu? Ali je prijatelj in branilec prave vere?« Knežji stol so spravili v Celovec in domala je tudi slovenska govorica že zamrla na zgodovinskem Gosposvetškem polju. Kmalu bo le še starodavni steber za večno luč pri gosposvetški cerkvi, ki je bil tja postavljen še v srednjem veku in nosi slovenski napis, in pa vojvodski prestol na Gosposvetškem polju, ki nosi prašanje in odgovor »Ima sveto vero? Vero« — kmalu bo le še ta trdi, nemi kamen pričal, da so tod

nekdanj živeli Slovenci. Kmalu, če se sovržnikom našega rodu posreči uropati nam našo prelepo koroško zemljo, naše sveto Gosposvetško polje.

Mi smo rod, ki izumira. Naš jezik na Koroškem umira. Še l. 1838 je škof A. M. Slomšek pridigoval v Blatogradu samo v slovenskem jeziku in bodril ljudstvo, naj ostane zvesto svojemu materinemu jeziku, — danes, po 80 letih je to nemški kraj, vse ponemčeno, v šoli in v cerkvi vse nemško. Ta usoda čaka slovenski Korotan, če pade pod Nemce.

Zavest, da je na naši strani pravica, da hočemo samo to, kar je naše, nas navdaja s pogumom, nas navdaja z zavestjo, da zmagamo. Zato ne bo omagala naša zaupna molitev do Matere Gosposvetške, do majnikove kraljice, da nam stoji ob strani, da nas podpira in nam da zmagati v našem pravičnem boju. M.

Katoliška liga.

Marijinim družbam, izobraževalnim društvom in vsem katoliškim organizacijam!

V dneh kulturnega boja, ko propada versko in pravno življenje in narašča število brezvercev, omahljivcev in dvomljivcev, v dneh ko se širi vsepovsod verska mlačnost in razbrzdanost, ko brezverski tisk, brezversko časopisje, izpodkopa med ljudstvom versko in pravno življenje, ruši oblast in spoštovanje do Cerkve, smo bolj kot kdaj prej začutili nujno potrebo, da je treba našemu ljudstvu odpreti oči, da uvidi veliko nevarnost, ki mu preti od vseh strani, ako ne zajezimo brezverske povodnje. V boju med vero in nevero je brezdvomno najvažnejše in najzanesljivejše orožje — tisk. Silen je vpliv tiskane besede in kdor je znal v novjšem času to orožje v boju dobro izrabiti, ta si je izvojeval zmago. Odkod judovska premoč v vseh državah? Prav radi tega, ker so se Judje dobro zavedali, da je treba dobiti tisk v svoje roke, ako hočejo priti do mo-

či. Zato je tudi v novjšem času tisk, predvsem časopisje, povečini (posredna ali neposredna) last Judov — drugje, pa tudi pri nas!

Tega v boju velepomembnega orožja se hoče posluževati tudi »Katoliška Liga«, ki se je ustanovila, da širi katoliški tisk med ljudstvo, da zmanjšuje in pobija vpliv sovražnega in brezverskega tiska. Sicer že obstoje med nami slična društva in družbe, toda nikdar se ne bo storilo preveč in tem bolje bo za nas, čim več bomo na tem polju delali.

S tiskano besedo hoče »Katoliška Liga« oznanjati sv. evangelij, bistrirati verske pojme, vzpodbujati omahljivce, svetovati dvomljivcem in pobijati ter zavračati napade sovražnikov. Nastopala bo brezobzirno proti nenravnosti, ki danes zastruplja našo mladino. V ta namen bo izdajala knjige, knjižice in letake o vseh času pri-

mernih verskih, politično-socijalnih vprašanjih. Nabirala bo prispevke, da se omogoči ceneno izdajanje knjig in brošur.

Vsak zaveden katoličan naj bi si štel v dolžnost, da postane ud »Katoliške Lige«. Vsak član pa bi moral imeti v sebi toliko ognja in ljubezni, da tudi agitira za društvo pri svojih znancih in prijateljih. Zato vi vsi, ki ljubite vero in Cerkev, storite v teh nevarnih časih za katoliški tisk vse, kar morete! Če nasprotniki toliko store in žrtvujejo naravnost ogromne svote, ne zaostajamo mi za njimi, žrtvujemo tudi mi nekoliko! Ali naj res samo mi katoličani mirno gledamo, kako nam nasprotniki ugonablajo naše najsvetejše, sv. vero in kako brezversko časopisje zastruplja naše ljudstvo? Ali naj bomo mi tako malodušni, da se strašimo agitatoričnega dela za sveto stvar in pa malih denarnih žrtev?

Če sta vam res ljuba vera in Cerkev, posvetite v teh hudih časih svoje moči in zastavite vse sile, da se naše društvo širi povsod, da se bodo naše knjižice brale v vsaki hiši do zadnje borne kočice. Če nekateri res ne zmorejo ene ali dveh kronic, naj jim pomagajo na kak način drugi! Naj v vsaki župniji zlože premožnejši nekaj skupaj in iz tega kupujte revnejšim dobrega katoliškega čtiva!

Predvsem pa je treba, da pojmujejo člani in članice Marijinih družb, izobraževalnih in drugih katoliških društev ta važni in sveti poklic. Časnikarski odseki v Marijinih in drugih družbah ponekod že obstoje. A temu ni dovolj! Treba je, da ti odseki ožive povsod in postanejo glavna opora katoliškemu časopisju in tisku. Marijine družbe, zavedajte se svoje naloge in svojega poklica!

Zato nujno prosimo vse Marijine družbe, tretjerednice, izobraževalna društva in Orle, da pridno in neumorno nabirajo članke in širijo naše knjižice. Poudarjajte povsod, da je »Katoliška Liga« eno tistih društev, ki jih kliče na dan splošna potreba!

Nabiralne pole za prispevke in članke zahtevajte od društva: »Katoliška Liga«, Ljubljana, Mestni trg 8. Članarina znaša letno 20 K, ustanovnica 500 K. Sprejme se hvaležno vsak tudi najmanjši dar. Naročajte vse naravnost od društva, ki vam edino more najbolje in najceneje postreči.

Agitacija za »Katoliško Ligo« in njene knjižice naj se vrši ob vsaki priliki, pri sestankih, prireditvah in zborovanjih, pa tudi od hiše do hiše, od osebe do osebe. Združimo svoje moči in pojdimo skupno v boj za obrambo naše sv. vere!

Malo odgovora gospem.

V 3. številu »Bogoljuba« nam je nekdo zaklical: »Čujte služkinje!« Jaz pa se odzovem: »Čujte gospé!« Marijine družabnice se izogibajo služb, kjer so otroci. Zakaj se pa služkinje bojijo otrok? Zato ker ti inteligentni liberalci mislijo, da so njihovi otroci sami angelci; pa so angelci, ki imajo rožičke. Angelčke občuti mati gospa, služkinja pa le preveč rožičke. Otroci nagajajo služkinji in potem še tožijo in lažejo gospej, da je res včasih čisto plava ali pobarvana od otroške laži ali pa od jeze. Otroku gospa verjame vse, služkinji

nič. Zaradi otroške hudobije služkinja trpi, ker ji nagajajo, potem jo pride še gospa kregat, in nazadnje jo cela družina gleda po strani.

Čujte gospé! Marijina družabnica se ne boji kuhavnice, ne metle, ne krampa, ne motike, vse dela, ako z veselim srcem dela. Gospodje dostikrat sprevidijo nedolžnost služkinje in še tudi mirno namignejo, da služkinja ni lagala marveč otrok; toda veliko ne smejo reči, ker bi morda nastala nevihta. Treskalo je itak že pri večnih vratih. — Čujte gospé! Ne tajim,

da so med nami takšne, ki ne delajo časti ne služkinjam, ne poštenosti, ne pobožnosti, — toda slovenske služkinje so bile do sedaj še povsod najboljše. Graške in dunajske gospé so jih iskale. »Te so najbolj delavne in poštene; tako so rekle. Sedaj so najbolj obrajtane v Zagrebu. Ako bodete svojo dolžnost izpolnile do služkinj, posebno to, da bi morale biti bolj pametne in se prepričati o resnici govorice svojega otroka, potem pa, da bi presurovo ne ravnale s služkinjo, ki itak trpi in nima celi dan pokoja do 10. in 11. zvečer in še dalje, tedaj bo tudi služkinja, Marijina družabnica, pri vas shajala.

»Služkinja je pred porodom gospé zapustila službo.« Tega ni smela storiti in je to gotovo izjema. Toda resnica je, da je tedaj služkinji težko prestati. Dela še dvakrat več in sitnosti trikrat več. Ako mora služkinja ponovno slišati: »Gehns zum Teufel« in še več takšnega, tedaj pa le pobere svoje češplje in če že ne gre tje, kamor jo gospa pošilja, pa kam drugam.

Nekoč je rekla gospa služkinji: »Rada bi imela tvojo potrpežljivost.« Ta dekle je rada hodila k sv. zakramentom in k sv. naši. Čujte, gospe, ne branite služkinjam v cerkev, in kadar ste jezne, ne zmerjajte jih »tercijalk« in »betšvestre«.

Čujte gospe, jih je precej med vami, ki služkinji ne zamerijo, ako ima ljubčka in ž njim precej časa zamudi, ako pa gre v cerkev in ne zamudi nič, tedaj pa je to pri vasl hud greh. Vedite, da smo me najrevnejše na svetu in se nihče ne briga za nas, vse le izrablja naše moči. Ko smo se začele organizirati, ste ve začele kričati, da smo boljševiške. Vendar se je nekdo zavzel tudi za nas, v novi državi, da nismo vržene na cesto, ko zbolimo ali ko se postaramo. Tu mi pride v roke list »demokratskih« mladinov, reci »liberalcev«, »Domovina« 10. maja 1920. Sicer ne zasluži ta list, da ga imenujem, pa ker je začel blato metati na nas, si ga bomo zapomnile. Iz lista ne govori drugega nego nevoščljivost do nas in do cerkve. Z ovcami in telički nas ni treba pitati in duhovnikov nam ne oponašati. Da večina izmed nas z vami potrpi, vi izobraženi liberalci, da imamo, česar vi nimate, pošteno in mirno vest, in da si le marsikaj prihranimo, k temu nam pomaga sv. vera in njeni služabniki. — Od vas, mladinski demokrati, ničesar ne pričakujemo. V pravem času ste se oglasili. Pridejo volitve, vam bomo že pokazale, kaj so tercijalke!

Služkinja iz Celja.

Op. ur. To velja bolj za liberalne, kakor za katoliške gospe.

Na zelenem Štajerskem.

Poroča urednik.

(Dalje.)

Danes hočemo napraviti tretji, najdaljši, izlet s Slatine.

To je prišlo pa tako-le: V nedeljo 14. septembra je bil pri Sv. Križu mladeniški shod za rogaško dekanijo, kakor je bil prejšnjo nedeljo deklški v Rogatcu. Zborovali smo v društvenem domu pod vodstvom domačega gospoda nadžupnika. Najprej so nastopali fantje sami in govorili prav čedne govore ter navduševali svoje tovariše za same lepe in dobre reči, potem sem pa moral zopet jaz za nameček nekaj povedati, malo za pouk, malo za kratek čas, kakor se mora fantom govoriti, da radi poslušajo.

K temu shodu je prišel s svojimi fanti tudi g. župnik iz Žetal — Janez Kozodrc je nje-

govo častito ime. Pri kosilu me vpraša: »Ali greste z menoj v Žetale? Če greste, pridem v torek z vozom po vas. Potem bova šla pa še kam naprej.« Jaz odgovorim: »Te ponudbe ne morem sprejeti.« »No, ali greste?« »Ne morem, to bi bila prevelika žrtev od Vas.« »Samó povejte, če greste?« »Pravim, da je to preveč; no, pa če pridete, pa pojdem.«

Resnično: v torek dopoldne je bil gospod župnik z vozom na Slatini, pa še gospoda kaplana je s seboj pripeljal. Popoldne smo se pa odpeljali. Pot je šla skoz Rogatec, potem pa ob vzhodni strani Donačke gore. Peš bi bilo s Slatine do Žetal tri ure. Cesta je bila od Rogatca dalje tako izdelana, da smo prav pošteno odskakovali. Gospod župnik, ki je

sam kočiral, in njegov fuks, s katerim sta se prav dobro razumela in se večkrat tudi prijateljsko pogovarjala — v prijateljskem pogovoru je bilo pa fuksu ime »Miško« — sta se pa tudi prav pošteno potrudila, da sta nas čez tiste grabne in kamenje srečno spravila naprej. Že proti večeru smo prišli v Žetale. Žetale so — če smem povedati — nekoliko zaplankane pred svetom. Na vzhodni strani pogorje, ki loči Štajersko od Hrvaške, na zahodni strani Donačka gora in kar se je še drži, Farna cerkev sv. Mihaela je stara in nizka. Zbirajo že za novo. Ob cerkvenih vratih sem z veseljem opazil tablico, ki opominja k molitvi za umirajoče in k darovanju vseh sv. maš, kar se jih vsak dan bere po celem svetu, v isti namen. Ta tablica se vidi marsikje, marsikje pa tudi ne. Imajo pa v žetalski fari še drugo večjo in lepšo cerkev (ime mi je pa že ušlo iz glave), ki je seveda zopet božja pot in sicer zelo obiskovana božja pot. Oddaljena je od farne le dobro četrtno ure na bližnjem gričku. Obiskala sva jo z gospodom župnikom še pred nočjo.

Drugi dan po moji maši pa je gospod župnik zopet opremil svojega fuksa, prijel za vajeti — in hajdi naprej v sosedno faro, k sv. Trojici v Haložah. Tam so imeli ta dan izpostavljeno sv. R. Telo in g. župnik je imel tam mašo obljubljeno. Sv. Trojica pa je oddaljena od Žetal zopet kake tri ure. Pot je šla po prijetni, sprva bolj ozki, pozneje nekoliko bolj široki dolini. Na obeh straneh gorice, obrasle s samo trto; med vinogradi pa posejane čedne hiše in hišice. Tukaj ni nobene vasi; ljudje bi vasi skoro ne poznali, ko bi jih ne videli drugod, zlasti na Dravskem polju. Moj gospod voznik mi je pa tudi kazal in razlagal koliko vinogradov je v rokah ptujskih in mariborskih Nemcev in nemškutarjev. Kdo je temu kriv, da slovenski kmet izgublja svojo zemljo, da po naših slovenskih gorica izpodriva tujec domačina? Najbrž abstinente! Človek bi skoro mislil, da so res abstinente krivi takih nesreč, ker le teh se vinogradniki in vinopivci boje, da jim bodo vinograde pokončali, le nad temi se spotikajo; bolj kakor nad pijanci in nad drugimi zajedavci, ki izpodjedajo slovenskemu kmetu njegovo zemljo. Ne abstinencia, ampak slovenska lehkomišelnost, lahkost, živost in zapravljenost je temu kriva. Menimo, da bi abstinencia, bolj prav rečeno: treznost, našim vinogradnikom v gospodarskem oziru ne bila v toliko škodo, kakor jim je preobilo pijančevanje! Ko bi bili bolj trezni, bi bila zemlja njihova; tako se pa tujec šopiri na nji!

V teh krajih je pa doma tudi en poseben stan, ki ga na Kranjskem, tudi po vinorodnih

krajih, le malo poznamo. To so viničarji. Posamezni možje ali njih družine se kot najemniki vinogradskih lastnikov pečajo samo z obdelovanjem vinogradov. Ni mi natančneje znano, v kakih razmerah ti viničarji živijo; a menda ne v najboljših. Zato so se socijalni demokratje zadnji čas posebno nanje vrgli, da jih pridobé zase. Naj bi se tudi od naše strani storilo, kar je mogoče, v njih varstvo in pomoč, da se iztrgajo iz mrež demokratskih. Pa brž, ne prepozno! Mi katoličani smo žalibog večkrat prepočasni in zvonimo radi potem, ko je toča že pobila.

Ko sva se peljala mimo neke gostilne, pred katero je stalo nekaj voz, naju je neki vonik počastil s tem, da je pred naju prav debelo — pljunil. Razumela sva dobro, da to nama velja; mož je že toliko dobro pomeril, da sva vedela, da je to nama v čast. Glej, glej, sem si mislil, na štajarskem tudi znajo kaj takega! Sicer pa — en pljunek, kaj bo to! Kdo bi se zaradi tega razburjal! Saj nas še po glavi nabunkajo s pestmi in namahajo s palicami, da se kri pocedi, pa nas še ni konec! Niti dobre volje nam ne morejo vzeti. Moj gospod voznik je že hotel skoro malo zapopotati, češ, kaj si bo ta Kranjec mislil, kakšni smo Štajerci! No, jaz pa Štajercem tega prav nič v hudo ne štejem; lulika se dobi povsod med pšenico. Splošno pa verno štajersko ljudstvo duhovnike še zelo spoštuje, bolj kakor na Kranjskem. In spoštovanje do duhovnikov — naj reče kdo, kar hoče, — je vedno znamenje globoke vernosti. Človek, ki duhovnika spoštuje, spoštuje pravzaprav le velike skrivnosti, katere ima duhovnik pravico izvrševati.

Po poti sva srečavala ljudi, ki so šli od Sv. Trojice iz cerkve. Ena je ravno nesla s seboj Bogoljuba. Urednik Bogoljuba ima to prijetno zavest — če smem razodeti to skrivnost svojega srca — da ima povsod, kamor pride, nekaj znancev; če ne znancev po obrazu, pa po branju in pisanju; in mislim, da smem tako reči: ravno najboljše ljudi v fari. Da se pa pri tem urednik preveč ne prevzame, za to je pa že preskrbljeno. Skoro v vsakem župnišču namreč dobi v veži ali sobi cel kup že več mesecev starih Bogoljubov, ki tam potrpežljivo čakajo, kdaj bo kdo ponje prišel; a njih naročnikov od nikoder ni, ker jim tako branje nič kaj ne diši. Naročili so se že, ker so bili gospod tako sitni, da jim niso dali miru, odrinili so tiste kronice, da se gospoda odkrižajo; da bi pa tudi brali, kar so plačali, to se jim pa zdi preveč. Urednik se v potu svojega obraza trudi, piše in maže po papirju, in si misli, s kako sveto poželjivostjo bodo njegovi naročniki to brali, kar jim

bo predložil; ljudje (seveda ne vsi) si pa mislijo: piši me v uho, ohrani svojo modrost zase, mi je ne potrebujemo! In Bogoljubi leže in trohne tam v farovžu na mizi ali na polici... Če to ni dobro za kaj drugega, je dobro vsaj za urednika, da se ne prevzame, ker ga pogled na tisoče starega Bogoljuba vedno nekoliko neprijetno dirne, češ, vidiš, takole obratjajo tvoje pisanje!

Nazadnje po dolgi vožnji se nama je vendar prikazala Sv. Trojica. Seveda ne smete misliti, da prava in živa Sv. Trojica, ampak samo cerkev Sv. Trojice. Stoji na nizkem griču nekoliko strani od ceste. Župnija Sv. Trojica v Halozah je velika in zelo razsežna. Temu primerno je tudi cerkev velika, velika in lepa. Kakor rečeno, tisti dan je bilo ondi celodnevno češčenje. Da v taki fari, kjer so ljudje večinoma daleč od cerkve, ne more cel dan biti mnogo molivcev v cerkvi, je razumljivo. Vendar jih je bilo še precej. Župnijo upravljajo patri minoriti. Z župnikom P. Leonard Vavpotičem smo bili skupaj že na Slatini, kjer si je zdravil bolne oči. Ko je odhajal, me je vabil s seboj. Ker pa nisem vedel, kako bi nazaj prišel, takrat vabila nisem mogel sprejeti. Zdaj sem pritekel za njim, da vidim znamenite Haloze. Ko smo malo pomolili v cerkvi in se nekoliko razgledali po okolici, so nas povabili k mizi. Po kosilu pa sva se midva patrom minoritom lepo zahvalila in poslovila.

Če pa mislite, da sva se lepo vrnila po isti poti nazaj, se motite. Gospod župnik me je že doma vprašal, če sem že bil kdaj na Črni ali Ptujski gori. Videl sem jo iz daljave že večkrat, a tam še nisem bil, odgovorim. 'Jaz sem tam doma, pravi župnik, pojdiva jo pogledat! Jaz sem bil popolnoma v rokah svojega gospodarja-voznika, njemu izročen na milost in nemilost, kamor me je on hotel zapeljati, tja sem moral iti, — seveda se pa branil nisem nič. Ptujsko goro sem si prav želel enkrat videti. Jaz sem zadovoljen, pravim; samo če bo fuks zadovoljen, kajti to ni mala pot. Napravila bova tako klobaso, da jo ima en pošten konj za en dan zvrhoma zadosti. A fuks je, hočeš nočeš, moral biti zadovoljen. Zavila sva jo torej po cesti proti Ptujju. Nekaj časa je cesta še šla po dolini med goricami. Kmalu pa sva prišla ven na široko dravsko polje. Ko sva bila čez Dravinjo, sva zapustila glavno cesto, ki vodi v Ptuj, in krenila na levo po prečni, ki gre naravnost proti zahodu in veže obe cesti, ki vodita iz Rogatca v Ptuj, ena po eni, druga po drugi strani Donačke gore.

Tod so velike vasi; menda morajo biti tudi trdni kmetje. Le to smo o ptujski okolici

že tolikokrat slišali, kako da tu silno vlada žganjepitje. Kakor sem mogel iz teh pritožb sklepati, v tem oziru nikjer na Slovenskem ni tako hudo. Kaj je treba piti žganje, ko ima vsak kmet svoj vinograd, to je težko razumeti. Ptujski nemškutarji so zapeljevali in zastrupljali z žganjem slovensko ljudstvo, da bi ga pokvarili in s tem pridobili za svoje nemškutarske namene, ki so jih razširjali potom grdega »Štajerca«. Če to zastrupljanje z žganjem še nadaljujejo zdaj, ko jim je greben potlačen in polomljen, nisem silhal. Seveda se tudi ni kaj prida storilo zoper to žganjepitje. Bil sem enkrat pred leti v Ptujju, kjer smo imeli v minoritskem samostanu posvetovanje, kaj storiti zoper to kugo. A en dan se taka pošast ne ubije. Pričakoval sem, da se bo pričel organiziran boj zoper žganje po celi okolici; a po mojem odhodu je menda ostalo vse pri starem. Samo k Sv. Tomažu nad Ormožem so me potem enkrat še povabili pridigati in predavat o alkoholizmu. Seveda je pa iz Ljubljane malo predaleč hoditi na posamezne fare na Štajersko o tem govoriti. Zato imate v Mariboru »Sveto vojsko«, ki ima poklic pobijati tega sovražnika našega ljudstva: najprej žganje, potem preobilno pijančevanje sploh. Samo ob sebi se razume, da se v vinorodnih krajih ne more zahtevati, da bi se vsi odrekli vsaki pijači; a toliko lažje bi se žganju, ker imajo vendar vina dosti! V vinorodnih krajih nima žganje posebno nič opraviti. Pokažite mu vrata in iztirajte ga iz svoje srede do zadnje kaplje! — A zdi se mi, da je »Sveta vojska« v Mariboru nekako obupala vsled nepopolnosti pijancev. Seveda če se blagim namenom samo težave delajo, človeka mine veselje, ukvarjati se s tem nevhvaležnim opravilom, ki donaša človeku samo zaničevanje in opravljanje. In vendar obupati ne smemo nikdar — kljub vsem neuspehom in vsej nevhvaležnosti! Imejmo pred očmi svetnike, s kakimi težavami so se imeli boriti, kako nevhvaležnost so za to želi, in kako na videz male uspehe so časih imeli! Sveti Klemen Hofbauer nam je gotovo tak zgled. Kamor se je zatekel in česar se je lotil, vse mu je spodletelo. Še zaprli so ga kot bagabunda, postavili celo pred cerkveno sodnijo, prepovedali mu pridigati in več drugih takih ljubeznivosti so mu izkazovali. Pa vendar ni nikoli puške v koruzo vržel, nikoli obupal. Tudi mi ne smemo! Saj je celo Jezus Kristus sam imel na videz majhen uspeh na zemlji. Pa on je znal čudeže delati, mi jih pa ne znamo! On je vodo v vino spremenil (seveda samo enkrat!), mi bi pa radi vino v vodo spremenili; kako nas bodo potem ljudje imeli radi! In vendar moramo ljudem resnico na ušesa trobiti, četudi

je ne poslušajo radi, kakor so jo trobili pre-roki stare zaveze trdovratnim Judom: »Kakor trobenta povzdigni svoj glas in oznanjuj mojemu ljudstvu njegove hudobije in hiši Jakobovi njene pregrehe!« Tako moramo tudi mi pridigati in trobiti: Ljudstvo slovensko,

vojska« v Mariboru, dvigni se k novemu delu in boju! O priliki velikega orlov-skega tabora bomo imeli — in si-cer v ponedeljek 2. avgusta — tudi tabor »Svete vojske«. Pridite takrat vsi zraven, ki vam je kaj na tem, da bi bil naš

Za 16. julija: Praznik Karmelske Matere božje.

preobila pijača je tvoja poguba! Toliko časa, da bomo led prebili. Če eno samo dušo rešimo, smo na videz malo, v resnici pa veliko storili. Preroke so kamenjali — »katerega prerokov vaši očetje niso kamenjali?« — naj pa še čez nas malo zabavljajo! Zato pa »Sveta

narod trezen in pošten, narod poštenjakov in ne narod pijancev in razuzdancev! Saj vam še nalašč zato ni treba hoditi tja. Kateri boste v nedeljo tam, še ponedeljka počakajte!

Oh, vidite, spet me je ta reč na stran zapeljala in preveč zamudila. Nisem mislil,

prav zares nisem mislil danes spet o tem govoriti. Ko pa sem prišel v bližino Ptuja, sem se kar spozabil in jo zopet zavil na protialkoholno polje. Kakor pijanca, če gre mimo gostilne, kar nehote nekaj noter potegne, tako tudi mene, če omenim pijače ali treznosti, kar potegne, da ne morem mimo in se moram pri njej pomuditi. Zato imejte z menoj potrpljenje, ljub moji Štajerci, in mi oprostite. Vedeti morate, da ne smemo nikoli samo za kratek čas potovati; vedno moramo ali sami kaj dobrega pridobiti ali drugim podeliti.

Prišla sva torej po tisti prečni cesti na drugo glavno ptujsko cesto, zdrčala skoz faro Sv. Lorenca na Dravskem polju in bila sva pod Črno goro. Pa tudi čez goro samo, ker ni visoka, vodi cesta, treba je samo par streljajev daleč od ceste v stran in vkreber stopiti, pa smo pri cerkvi. Cerkev na Črni gori je zopet velika posebnost. To je najlepša gotska cerkev v lavantinski škofiji: velika, visoka, z mnogimi znamenitimi oltarji. Zdi se mi, da je podobna stolni cerkvi v Gradcu. Mati božja v velikem oltarju s svojim širokim plaščem in mnogimi varovanci je tudi nekaj posebnega.

Razume se, da je tudi to romarska cerkev. Štajerci, to je splošno znano, zelo radi romajo. Vsaka peta cerkev je gotovo božja pot. Mislim, da nisem kaj preveč rekel; ko bi rekel vsaka deseta, bi bilo veliko premalo. Če pa katera, je gotovo Črna gora zaradi svoje lepe lege — sredi slovenskega Štajerja na zmerni višini — pripravna za božjo pot. Pa recite o romanju, kar hočete, mene je gani, ko sem jih videl romarje na Slatini v procesiji, s križem spredaj, ženske in moške, tudi bose, peš iti k Sv. Petru pod Svetimi gorami; in kakor nebeška muzika sredi svetnega šuma mi je udarilo na uho njih staro priprosto petje. Raje sem ga poslušal, kakor pa vojaško godbo na Slatini.

S Črne gore doli pa, dasi ni visoka, je tudi jako lep razgled. Vidi se Ptuj, Maribor in onstran Drave Slovenske gorice. Ta dan je bilo žalibog, megleno, da se ni videlo drugega kakor begunsko taborišče v Strnišču, št. Lorenc in sosednja fara Cirkovce. — Črna gora ima novega mladega župnika; prišel je ravno iz vojske in za zasluge kot vojni kurat dobil lepo župnijo. Midva romarja sva se bila že doma dogovarjala, kako daleč hočeva ta dan iti. Moj gospodar, župnik žetalski, je bil te misli, da bi prišla še tisti dan okoli Donačke gore nazaj v Žetale; to bi bila za en dan ogromno dolga pot, mislim, da vsaj 50 kilometrov; zato sem jaz predlagal, da prenočiva v Stoprcih. Pa v Stoprcih nimam kam konja dejati, pravi župnik. Tu nama pa po-

maža gospod župnik črnohorski iz zadrege: Tukaj ostanita čez noč! Nisva se dala veliko prositi. Ostala sva na Črni gori, prenočila in maševala. Drugo jutro pa sva zdrčala čez Majšperg in Stoprce nazaj proti Slatini. V Stoprcih sva se hotela malo zaustaviti, pa g. župnika ni bilo doma; bil je seveda spet na božji poti — pri Materi božji na Ložni, ki se s Slatine dobro vidi; srečala sva ga nekaj streljajev proč od župnišča, pa se ni kazalo več vračati. Ob enajstih dopoldne me je moj nad vse ljubeznivi in postrežljivi voznik odložil na Slatini z voza; sam pa jo je s svojim fuksom popoldne tolkel v tri ure oddaljene Žetale nazaj.

Da so štajerski duhovniki gostoljubni, to sem vedel. Da se pa dobi tudi kak tako požrtvovalen gostoljub, kakor je gospod župnik žetalski, ki bi bil pripravljen na ljubo gostu skoro svojega konja končati, tega pa nisem vedel. Videl sem na tem enem potu znaten kos štajerske zemlje, ki mi je bil doslej še neznan. Zato sem mu hvaležen.

Drugi dan potem sem se poslovil s Slatine. Nazaj grede sem napravil štacijon zopet pri ljubem Sv. Jožefu v Celju. Ker je zdaj gozd na griču posekan, je od Sv. Jožefa krasen razgled po širni celjski okolici. Mislim sem danes še to lepo okolico celjsko malo opisati. Pa mi je zopet tako nanoslo, da ni več mogoče.

Na svidenje torej, ljubi Štajerci, na orlovskem taboru v Mariboru! Pa da ne pozabite tudi na tabor »Svete vojske« v ponedeljek potem! Pridite v velikem številu! Potem bomo pa videli, ali bomo še kaj romali po Štajerskem, ali bomo pa obesili našo romarsko palico na kljuko. Menda bo zaenkrat dosti. Saj ste me že gotovo naveličani poslušati...

* * *

Nekaj sem pa le profitiral s svojim dolgo-veznim pisanjem. Od častitega gospoda kanonika-dekana Bohanca v Šmarju sem dobil krasno knjigo lavantinskega knezoškofa o romarski cerkvi sv. Roka nad Šmarjem. To knjigo sem zadnjič že omenil, dasi je prej še nisem videl. Da je pa knjiga tako lepa, tega si nisem mislil. Prinaša slike trga Šmarje, vseh štirinajst kapel križevega pota s svetimi stopnicami vred in več slik zunanjščine in notranjščine cerkve. Slike so na finem papirju lepo izdelane. Te slike bi bile spadale v moj zadnji popis. A žalibog da »Bogoljubov« papir zdaj ni dober za slike. Tudi barva ni dobra. Če pa slika ni lepa, je bolje, da je ni. Kljub temu bomo skušali prinesiti prihodnjič katero izmed teh slik, kajti za to številko je knjiga došla že prepozno.

* * *

POHUJŠANJE V DOLINI ŠENTFLORI- JANSKI.

Za nameček bom povedal, kako se človek lahko hitro zameri, posebno — ženskām. Pisatelj Ivan Cankar je spisal povest z naslovom »Pohujšanje v dolini šentflorijanski«. Podobno pohujšanje se zgodilo predkratkim. To pa ni bilo na Štajerskem, ampak na Kranjskem. Kje je ta dolina šentflorijanska, vam pa ne povem. Poiščite jo na zemljevidu, — če jo najdete seveda. Tam v tej dolini šentflorijanski sem pripovedoval malo za šalo, malo zares, kako je bilo tisti dan, ko so socijaldemokraške ženske po meni padle in pustile na moji glavi sledove svojih pesti in palic. Šele za ženskami so dobili korajžo tudi moški. Nato sem pripomnil: Vidite, take so ženske! Za dobro so prve, za slabo pa tudi. Ženska, če je hudobna, pravijo, je vrag, če dobra, pa angel. — Zdaj so bile pa zraven neke ženske, ki so slišale menda samo prvo besedo, da je ženska vrag, a ne tudi, da je angel. Vsled tega veliko pohujšanje v dolini šentflorijanski. Vidite, kako jo človek naleti, ko sam neve, kdaj! Toda kaj se bomo temu čudili, ko beremo v evangeliju, da so se farizeji pohujševali nad samim Gospodom Jezusom... Kaj menite, ali sem ženskam res veliko krivico stroil? Kaj pravite, ali so ženske, ki napadejo duhovna, ko zakramente deli, res

angelčki? Vsa Ljubljana se je takrat zgrazala nad takimi ženskami. Da, ženska je angel, če je dobra. To mi dobro vemo. Hvala Bogu, da ima takih vidnih angelov zemlja mnogo. Če se pa to, kar je samo po sebi najboljše, pokvari, postane najslabše. Zato so se tudi najpopolnejša ustvarjena bitja, angeli, spremenila v najgrša, v hudobe. Tako tudi ženska, ki je po naravi bolj nežna in blaga od možkega, če se pokvari ali celo vero zgubi, postane večkrat grša od možkega. To je že davno znana resnica, ki si je nisem šele jaz izmislil. Zato je bilo tisto pohujšanje v dolini šentflorijanski nepotrebno. Treba je poslušati na obe ušesi, ne samo na eno; slišati ne samo slabo, ampak tudi dobro. Nekje drugod so isto pripovedovanje sprejeli brez pohujšanja. — Ker pa ne hodim okoli zato, da bi delal pohujšanje ali koga brez potrebe žalil, in ker se lahko primeri, da človek časih koga v šali, v naglici in nervoznosti ali iz kakršnegakoli vzroka nevede ali vsaj nehote žali, zato prosim za vsa taka žaljenja odpuščenja. Resnično mi je vselej potem zelo žal in imam težko srce, če se spomnim: morda ga (jih) je pa tale beseda kaj žalila... Zato prosim ob tej priliki vesoljne odveze od vseh grehov te vrste. Ženske, ki Bogoljuba berete, pa glejte, da boste res sami angelčki! Hudobce prepuščamo drugim.

Naznanila Marijinim družbam.

(Deloma za ljubljansko škofijo, deloma vsem).

1. Marijine družbe, ki se še niso spominjale škofove sedemdesetletnice, naj to še storé. Naj molijo in sprejmejo sv. obhajilo za prevzvišenega jubilaranta, da bi Bog blagoslovil njih vsestransko delo za razširjenje in utrjenje kraljestva božjega med nami.

2. Škofijski voditelj Mar. družb je na razpolago vsako nedeljo in praznik, kadar ni drugače zadržan, da pride k družbam na deželo, kamor je povabljen. Predvsem želi obiskati tiste družbe, kjer še nikoli ni bil.

3. Izvolil se je »osrednji svet« Mar. družb iz voditeljev ljubljanskih družb, v katerem so poleg škofijskega voditelja čč. gospodje: Ivan Filipič kot semeniški spirital, misijonar Gregor Flis, jezuitski superior Viktor Kopatin, profesor dr. Alojzij Merhar, župnik šentpeterski Janko Petrič. »Osrednji svet« se posvetuje med seboj in daje pojasnila in navodila v vseh zadevah, tičočih se Mar. družb.

4. Družbeni molitvenik »Družbenik Marijin« se spet dobi naprodaj. Ravnokar je dogotovljena 3. izdaja. Do-

bite ga v Jugoslovanski bukvarni v Ljubljani in pri Ničmanu.

5. Vse mladeniške družbe se pozivajo, da se udeležijo kar najbolj mogoče številno tabora v Mariboru, kjer bo posebno zborovanje mladeniških Marijinih družb. Več o tem glejte zadaj!

6. O razmerju Marijinih družb do Orlic bo treba enkrat spregovoriti. Sprejema pa Bogoljub tudi sporočila, kake skušnje imajo tam, kjer so Orlice. Prihodnjič o tem kaj več. Opozoriti pa moramo že danes: Paziti je treba, da ne bodo Marijine družbe vsled tega škode trpele!

Pot v srečen zakon.

(Dalje.)

Priprava na zakonski stan.

III.

Služil sem na večji župniji za kaplana. Prišla pa je smrt in je vzela s sabo že priletnega gospoda župnika. Poleg svojih opravil sem moral za nekaj časa voditi tudi župnikove posle. Sem spada tudi priprava ženinov in nevest za poroko.

Neko nedeljo sem prvič oklical ženo J. N. z nevesto R. Z. Opoldne potrka nekdo na vrata.

»Naprej!«

Tuja ženska vstopi.

»No, kaj bo dobrega?«

»Gospod, ali ste res oklicali J. N.?«

»Res.«

»Ne smete ga več. Jaz to prepovedujem.«

»Zakaj pa?«

»Meni je obljubil, da me bo vzel. Saj imava že otroka.«

»Mogoče. Ali za to obljubo jaz nič ne vem. Ali sta napisala to obljubo pred g. župnikom in pred dvema pričama?«

»Ne, tistega pa ne.«

»Potem pa ne moreš nič prepovedovati. V nedeljo ga bomo oklicali vdrugeč. Ne morem pomagati.«

Zajokala je. Iz daljnega Tolmina je prišla sirota, da bi prišla do svojih namišljenih pravic. Ali je bilo treba tega!

Tale je ena izmed velikega števila tistih deklet, ki skozi napačna vrata silijo v zakon. Izmed velikega števila pravim. Le poslušajte! Prosil sem gosp. župnika iz majhne župnije, da mi je pokazal krstno knjigo. Župnija šteje malo nad 500 duš. V

petdesetih letih sem naštel 40 nezakonskih mater. Izmed teh se jih je poročilo samo 10 s svojimi »izvoljenci«, vse druge so obsedele. In drugod gotovo ni bolje z moško zvestobo.

A kljub temu se še dobe dekleta, ki se postavljajo s svojim grešnim znanjem, ki kljub vsem opominom in trdnim sklepom pomagajo polniti predale krstne knjige in širiti pohujšanje med narodom.

Ti nesrečno grešno znanje! Njegova zgodovina se začenja navadno s plesom, nadaljuje se s pismi, pisanimi morda s skrivnimi črkami, polnimi srčkov in poljubčkov, tožbâ in jadicovanja. Začne se skrivno vasovanje za hrbtom staršev. Na rokah se prikaže majhen obroček, ki ga je za smešno nizko ceno odstopil »jud« na štantu in ga prodal pod imenom prstan. Skrivaj — eden za drugega seveda nič ne vesta — gresta fant in dekle na božjo pot ali na semenj. Na potu ali pa šele tam se najdeja. Pogovori so sprva čisto nedolžni. Kakšno je vreme, kakšna bo letina, kdaj bomo želi, kosili... Čimbolj narašča strast, tem slabše postaja govorjenje. Malo je treba pozabavljati čez domače duhovnike, malo vsekati po Marijinih družbah, na vrsto pride cerkev in spoved... Tako se počasi zamori črv vesti, ki koj v začetku glasno vpije, da ni vse v redu, kar se godi. Pri spovedi treba vse previdno zamolčati, zakaj če bi se vsega spovedala, bi bil spovednik koj »prehud« in bi zahteval konec takemu življenju. Največjo veljavo ima tak spovednik, ki nič ne izprašuje in

je zadovoljen s samo suho spovedjo. Če pa spovednik izprašuje, pa kmalu izve, da mladino pohujšuje. O sveta nedolžnost!

Tako znanje trpi morda nekaj let. Nazadnje se eden drugega naveličata. Fant postane preošaben, dekle preprevzetna. Kmalu pa znanje oživi nanovo; seveda s tem razločkom, da fant dobi drugo »nevesto« in dekle drugega »ženina«, in pa da vesti ni treba več ubijati.

Zgodba te baže se ponavlja še morda dvakrat, trikrat... Skoro po Prešernovem receptu, da od nedelje do nedelje petkrat se srce vneme.

Po mnogih nezgodah, zaprekah in izpremembah prijadrajo taki ljudje — na svetu je vse mogoče — do zakonskega pristanjšča. Eden se je le ujel ali pa še oba. In zakon? Če je in dokler je predzakonsko življenje obema skrivnost, že še gre. Toda le kar se ne stori, se ne izve. Dobri, a slabotni jeziki poskrbe, da pride prejalislej vse na dan. In še malo več kakor je res. V družini pa se prično viharji in hude ure, grom bobni in strela bije, da je človeka strah. Kreg in prepir, kletev in pretep pode ljubezen od hiše. Kar je bilo nekdanj ljubezni preveč, toliko je je sedaj premalo.

Tak zakon, take hiše: živ pekeli!

Zdi se mi, da stojita pred menoj dober mladenič in poštena dekle in me vprašujeta podobno kakor nekdanj evangelijski mladenič: »Kaj nama je storiti, da prideva v srečen zakon?«

Najvarnejša pot v srečen zakon pelje skozi neomadeževano življenje v dnevih mladosti. Zato se oprimi vsake bilke, ki te želi ohraniti poštenega, dobrega, pobožnega, vnetega za sv. vero, treznega, čistega in sramežljivega.

Vsaj par krepkih pripomočkov za tako življenje ti imenujem: Marijina družba, Izobraževalno društvo in Sveta vojska, Orel. In vsaj nekaterih se okleni! Okleni, pravim. Ne bodi kakor kaplja na veji, ki ob vsaki sapici odpade, bodi kakor močna veja na drevesu, ki kljubuje vsakemu viharju. Prav po domače povedano se to pravi: Skrbno izpolnjuj pravila slednje or-

ganizacije, v katero si se vpisal! Bodi prepričan, da so ta pravila dobro premišljena, da so sestavljena le iz ljubezni do Boga in do tebe. Vsaka najmanjša želja, najneznatnejše pravilce išče le tvoje sreče.

Ne verjemi vsega, kar ti kdo obeta in kar ti govori! Posebno ti, lahkoverno dekle, pazi, bodi trezna in čuj! Če ti fantje pisarijo, če hvalijo tvoje črne oči in rdeča lica, če tožijo, da jim je dolgčas po tebi, ne verjemi vsega! Ni tako hudo, kakor tožijo. Ranjki pesnik Anton Medved je prav povedal: »V palači, v gradu, v koči srcé premnogim poka — a malokomu počí.« Ponočnjaki in drugi taki tiči skrbe bolj zase ko zate. Tvoja sieča jim ni mar. Dobro vedo: Če boš ti toliko pametna, da boš zavrnila njih porudbe in obete, bodo dobili deset tako neumnih vešč, ki se jim bodo vdale, toda nobena izmed njih ne bo gospodinja na njihovem domu.

Posebno pazite vsi na razglednice! Koliko pohujšljivih slik z obritimi in polizanimi judovskimi glavami prevaža pošta po naših krajih! Pa so tudi pravo judovsko blago, izdelano v judovskih tovarnah. Od tega ima izgubo tisti, ki to šaro pošlje in tisti, ki jo prejema. Nekaj dobička ima pošta, največ pa bogati judovski tovarnar, ki se v pest smeja, ko vidi, kako nezavedni »katoliški« kristjani polnijo njegove žepe, kupujejo pohujšanje, razširjajo kraljestvo pekla.

Ali naj ti povem, kaj je storila neka Judinja v Marijinem Celju? Vrnila je ponudniku katoliški časopis s pripombo: »To je predrznost, da mi nudite ta list! Ali ne vidite, da sem Judinja!« To je zavednost; mi, katoličani smo pa mevže. Tožimo, da vera peša, pa sami razširjamo strup proti odločno verskemu življenju, sami podpiramo svoje najhujše sovražnike. Fantje in dekleta: Proč s to judovsko šaro! Na ogenj ž njo! Trgovci s tako šaro: Nazaj ž njo! In ne več naročiti!

Prezgodnega znanja ne sklepaj, če je tudi brez greha! Kemu je to podobno, da bi morala čakati 4, 6, 8 ali 10 in še več let na poroko, ki je morebiti nikoli ne bo!

Prezgodnja ljubezen se hitro ogreje, pa še hitreje se shladi. Hitro se vname, pa tudi hitro ugasne in ti stojiš sam ali pa sama na njenem pogorišču. Svetu v posmeh, sebi v žalost.

Zato pusti skrivna »božja« in druga pota, odveč so prstani na rokah, — zopet Jud zraven! — in ponočevanje za hrbtno staršev!

Čudno, kako so v tem oziru mnoga dekleta tankovestne! Ne ena, brez števila jih je že dejalo na take-le podobne opomine: »Ja, če ne ubogam in če ne grem, bo pa fant klel!«

A, kaj pa je, če je tak »fant« hud, pa če kolne! Boga žali, seveda, pa ga na svoj račun in ne na tvoj! Če se pa ti takemu zapeljivcu ukloniš, če se v bližnjo grešno nevarnost podaš, če celo v greh privoliš, v mislih ali v dejanju (na tem ni veliko navzkrižem): to pa ni nič hudega kaj?! Na svetu so še vedno ljudje, ki komarje precejajo, kamele pa požirajo; boli jih greh drugih, za svoje jim pa ni mar.

Ali pa ni prav, da fant pozna svojo prihodnjo nevesto, da dekle pozna svojega prihodnjega moža? Ali naj se može in ženijo naši ljudje kar na slepo?

Prav je, da se ljudje spoznajo že pred zakonom, in pa da se bolje spoznajo, kakor se to navadno godi.

Mi gledamo preveč na zunanost. Lepa postava, dolge, navihane brke, postavna hoja, premoženje, dota: vse to nas moti. Zunanost pa je goljufiva in minljiva. Na to pa pozabijo celo starši, kaj bi ne njih otroci! Gledati in iskati bi morali bolj notranjega človeka pri sebi in pri drugih. Kar je notranjega,

to ostane: če je dobro, ostane dobro; če je slabo, ostane slabo; težko se kaj prenaradi.

Poglej fante — fante, ne fanta! — pri delu, poglej vsakega, kakšen je do svojih staršev, če je prijatelj gostilne, kako se briga za cerkev, za sv. zakramente, če je morda preveč vdan jezi, če je preklinjevalec... Poglej ravno tako, kakšna so dekleta: jezične, prepirljive, gizdavke, plesavke. Poglej, kakšne so doma, v cerkvi, pri delu! Mogoče so v nedeljo obložene kakor majhna prodajalnica z vso mogočo kramo.

Presodi pa vsak tudi samega sebe, svoje lastnosti in zmožnosti! Sodi in glej pri tem na čas in na večnost!

Ko bo prišel tisti čas, da bo fant vprašal pri dekletovih starših za dekleta, (ne za njeno doto!), ali ko bodo starši fantu svetovali, katero dekle naj vzame, bosta oba lahko, mirno presodila in odgovorila: »da« ali pa »ne«.

Možila se je dekle in izbrala zalega ženina. Starši so ji branili, ker so ga poznali tudi od slabe strani. Dekle pa je odgovorila: »In če je tudi hudič, vzela ga bom!« Vzela ga je res. Lepota je minila. Grunt sta zapravila. Sreče ni bilo. V njenih ustih pa je bil mož največkrat »naš hudič«, včasih »naš ta star«, prav redko »moj« ali pa »moj mož«.

Taki so zakoni, kjer se gleda samo na zunanost, kar je pa glavnega, duša in srce, tega pa ne vpoštevajo. Zato pa pazite, starši in ženini in neveste, kaj sklepate za vse življenje!

Zakonov pa, kjer ni medsebojne ljubezni in spoštovanja, reši nas, o Gospod!

(Dalje.)

Cerkveni razgled

Rim. Na praznik vnebohoda je bila prišteta med svetnike bl. Margareta Alakok, izvoljena ustanoviteljica pobožnosti do presv. Srca Jezusovega. Isti dan je dobil naslov »svetnika« blaženi Gabrijel z rodbinskim imenom Possenti, ki je bil rojen 1. marca 1838 v Asisiju. Njegov oče je bil guverner. Pri slovesnosti je bil navzoč na častnem mestu tudi starček s sivobelo brado, pravi brat svetnikov. Gabrijel je bil enajsti otrok med 13 brati in sestrami. — Dne 16. maja je sprejela svetniško čast blažena Devica Orleanska — Ivana d'Arc. Pri tej priliki je bilo v Rimu nebroj francoskega naroda. Navzočih je bilo 130 poslancev francoske zbornice, ki so tudi imeli svojo tribuno. V sprevodu je bilo 88 francoskih škofov.

Sedemdesetletnico rojstva knezoškofovega je praznovala ljubljanska škofija dne 29. in 30. maja. Društva so prirejala slavnostne veselice, Marijine družbe so imele svoje pobožnosti, skupna sv. obhajila in molitve za visokega jubilara. 29. maja je bil v Ljubljani slavnosten obhod po mestu, z godbo in petjem pred škofovo palačo. 30. je bila v stolnici zahvalna velika sv. maša, pri kateri je pridigal škof dr. Karlin. Popoldne v veliki dvorani Uniona slavnostna prireditev. S tem se je presvetlemu knezoškofu izkazalo malo zahvale za velikanski trud, gorečnost in požrtvovalnost v vseh letih višjepastirske službe. Kljub temu silnemu trudu so škof pri sedemdesetih letih še vedno čvrsti in krepki. Zares posebna milost božja je spremljala našega škofa skoz vse življenje. Naj jih spremlja še dalje do pozne starosti!

Duhovske novice. Kot župnik na župnijo Studenec pride g. Janez Štrukelj, dosedaj župnik pri Sv. Trojici nad Cirknico, v Polhov Gradec g. Val. Zupančič, dosedaj nunski špiroital v Ljubljani, v Leskovec g. Al. Kurent, dosedanji župnik v Krškem. — Za župne upravitelje pridejo: Anton Kreč iz Šenčurja pri Kranju na Čatež ob Savi; Jožef Gnidovec, šentpeterski kaplan v Ljubljani, k Sv. Križu pri Litiji; kaplan v Toplicah g. Janko Lobe v Poljanico, leskovski kaplan g. Andr. Kopitar na Bučko. — Premeščeni so kaplani: Janez

Jeretina iz Št. Ruperta kot prerekt v zavod sv. Stanislava, Anton Gole s Studenca v Št. Rupert, Jernej Hafner iz Kranja k sv. Petru v Ljubljano. — Za nunskega špiroitala je imenovan g. stolni vikar Janko Cegnar. — Podeljeni sta župniji: Bohinjska Bistrica A. Krajcu, župniku v Kranjski gori; Sv. Trojica nad Cerknico župniku Janku Šiška. — Premeščen je g. Fr. Gabersček, župni upravitelj v Šmihelu kot župni upravitelj v Tomišelj. — Nameščen je za župnega upravitelja v Šmihelu pri Žužemberku Mihael Kmet, bivši župnik v Šturijah. — V stalni pokoj je stopil J. Koritnik, župnik na Blokah.

Umrli je v Kandiji pri Novem mestu dne 30. maja bivši župnik pri Sv. Križu pri Litiji g. Lovro Lah. Ponesrečil se je pri vožnji s kolesom in si prebil črepinjo na glavi. N. v. m. p.!

Smrtna kosa. Dne 11. junija so pokopali msgr. Jurija Bezenšek, župnika v Čadramu. Rajni je bil splošno znan slovenski rodoljub. Mir duši!

Pokopali so dne 10. maja na ljubljanskem pokojišču g. Franceta Dimnik, župnika v p. Služboval je pokojni nazadnje v Motniku. Zadnji čas je preživel na bratovem domu v Jaršah pri Ljubljani. Dosegel je starost 53 let. — Naj počiva v miru.

Umrli je dne 10. aprila v Kamniku prečastiti gospod zlatomašnik in župnik v pokoji Mihael Koželj. Rojen je bil v Mengšu dne 6. maja 1841, torej bi bil dopolnil kmalu 79 leto. Služil je kot kaplan v Črnomlju, Metliki, Škocjanu, na Igu, v Cirknici, Košani, kot kurat v Podkraju in župnik v Podbrezju. Po 43 službenih letih je stopil v pokoj. Bil je vedno veselega in živahnega značaja, trdna korenina. Pred dvema letoma se je ponesrečila operacija na očesu, in je izgubil desno oko. Potrpežljivo je vse prenašal, nikdar se ni pritoževal. Na dan svoje smrti jutraj je šel maševat in padel pri vstopu v cerkev po tleh. Odnegli so ga domov. Ko se je zavedel, je bil celi dan popolnoma pri zavesti in vesel, a zvečer ob 6. uri je v par minutah vpricho zdravnika in svojega duhovnega tovariša prijatelja izdihnil svojo blago dušo zadet od kapji. — Počivaj v miru zlata, blaga duša, ljubezniv, dober in prijazen do vseh, posebno še

lo svojih sobratov! Priporoča se v molitev mnogim prijateljem in znancem. F. K.

Poganski pogreb. V Ljubljani so pokopali 12. junija ženo znanega socialnega demokrata Kristana brez duhovnika, brez križa in brez obrednih molitev na protestantskem pokopališču. — Če bi bili ti ljudje dosledni, bi morali zakopati svoje mrličke kjerkoli na najbližjem prostoru ali za najbližjim cestnim jarkom. Ako jim vera ni nič mar, ako ne marajo za zakramente in ne za molitev, čemu prirejati pogreb in vabiti ljudi? Da bi bili ti ljudje vsaj dosledni! Seveda gre jim zato, da malo demonstrirajo. Take stvari jih ne priporočajo. Ubogi zaslepljenci!

Neslišana brezvestnost in brezbožnost je ostala po vojski marsikje tudi v naši domovini, ki je doslej slovela po spoštovanju in ljubezni do Cerkve in po lepem krščanskem življenju. Dne 22. maja so drzni in bogopozabljeni lopovi vlomili v župnijsko cerkev na Rudniku pri Ljubljani, pokradli svete posode iz tabernaklja ter učinili strašen, vnebovpijoč božji rop, oskrnili Najsvetejše s tem, da so sv. hostije razsuli. Groza in žalost pretresa človeku srce, ko čuje, da je sploh mogoče kaj takega. Čudovita je potrpežljivost božjega Zveličarja, da takega bogokletnega zaničevalca in oskrnjevalca svetotajstev na mestu ne kaznuje. Nam ne ostane drugega, nego zadostovati božjemu Srcu Jezusovemu za grozno nečast, ki jo mora trpeti na zemlji, in prositi njegovo neskončno dobrotljivost, da nam prizanese. — O nesrečna vojska, kako daleč bodo še segale tvoje strašne posledice!

Tako-le je ... »Bral sem kriminalne šundromane, hodil v gledališča in na ples. V cerkev nisem hodil ...« tako je izpovedal pred sodnikom mladi zločinec in morilec Mirko Perko — gojenec ljubljanskega učiteljskega, sin liberalnega nadučitelja v P. Polastiti se je hotel denarja 17-letnega dijaka Antona Butina, ga zastrupil, da je umrl na pustno nedeljo ... To kratko poročilo pove več, kot cele knjige. Kam plove naše dijaštvo, ki se mu vse dovoljuje? Namesto knjige — ples, namesto cerkve in molitve — gledališče in zabava, namesto kongregacije — slaba tovarišija! Kdo ima krivdo? Ali samo slabe knjige in gledališča?

Celje. Z veliko hvaležnostjo se spominjamo presrečnih dni od 26. do 30. aprila, preživljenih na duhovnih vajah pri sv. Jožefu in iskreno molitev pošiljamo pred prestol vse-mogočnega, naj da čč. gg. misijonarjem najlepše plačilo za njih trud in požrtvovalnost! Hvaležne udeleženke.

Marijine družbe.

Sv. Benedikt v Slovenskih goricah. Le, tošnje zimo smo se zbudile duševno tudi benediške žene. Na svečnico je bila pri nas ustanovljena Marijina družba za žene. O, kako lepa družba in kako lahke dolžnosti! To so pravzaprav dolžnosti že tako vsake verne katoliške žene. Moliti moramo vsak dan očenaš in češčenamarijo v čast sveti Ani. Katera žena ne stori tega rada, posebno, ko je v blagoslovljenem stanu! Prejeti je treba vsak mesec sv. obhajilo. Kje naj išče žena in mati tolažbe, ko jo obdaja polno bridkosti, križev in težav, kakor ravno v pogostem, vsaj mesečnem sv. obhajilu? Vsak mesec moramo priti k družbenemu nauku. Verna katoliška žena in mati rada posluša nauke, posebno velike važnosti je nauk o vzgoji otrok. Vzgoja otrok, ta dela materam, posebno še vdovam velike skrbi zatorej željno čakamo mesečnega nauka. Posebno mi dopada Marijina družba za žene iz sledečega vzroka: Ko se mladenka Marijine družbe poroči, takrat jo Marijina družba izbriše iz svoje srede. (Op. ur. To zdaj ne velja več popolnoma, ker po novem lahko tudi žene ostanejo članice deklishe družbe. Seveda pa za ženo deklishe Marijina družba nima več tistega pomena.) Mislim, da je že marsikateri Marijini družbenki bilo hudo pri srcu, ko so ji družbene pevke zapele ob poroki slovo iz Marijine družbe in ko je morala odložiti svetinjico s trakom. Dobro se še spominjam, kako mi je bilo težko pri srcu na dan poroke, ko sem odložila svetinjico s trakom. Zdelo se mi je, da sem Marijo zapustila. Ravno v zakonu pa potrebuje žena veliko milosti in pomoči od Marije. Sedaj pri nas lahko vstopi mladenka Marijine družbe, če se omoži, takoj iz družbe deklet v družbo žen. O, kako lepo je gledati vrle katoliške žene, ko stopajo vsako drugo nedeljo v mescu polnoštevno k sv. obhajilu in ko se popoldne v velikem številu zberejo k družbenemu nauku!

Moravče. Cvetoči maj je ovenčal mladeniški Marijini družbi nov grob, kateremu smo izročili vzornega člana, mladeniča Franca Orehek, rojenega Urbanija iz Drtije. Bolezen, ki mu jo je povzročila vojska, ga je mučila nad poldrugo leto ter ga je v najlepši mladeniški dobi položila na mrliški oder. Mnogo si je prizadeval, da si izboljša zdravje; ko pa ni pomagalo nobeno zdravilo, se je vdal v božjo voljo. Njegovo veskoz pošteno in čednostno življenje mu je omililo misel na smrt. Bil je eden tistih zglednih mladeničev, čigar poto so vodila mimo izprijenega sveta. Nepokvarjen je odšel k

vojakom in prav tak se je tudi povrnil. Zavest, da si je ohranil najdražje bisere srca, mu je oslajala zadnje trenutke. »Majnika bom umrl,« je mirno pravil še pred Veliko nočjo in od takrat se je s pogostim prejemanjem sv. zakramentov pripravljval na smrt. Ko je napočilo jutro zadnje majeve nedelje, je vzkliknil: »Sedaj-le bom umrl,« nakar je njegova blaga duša splavala k Njej, ki je bila vzor in ponos njegove mladosti. Njegov mrliški oder je bil podoben oltarčku, na katerem je med venci in cveticami počivala mlada žrtev neizprosne smrti. Marsikdo je ob pogledu na belo rakev začutil stud do vsega, kar skruni mladostni cvet, obenem pa se mu je zbudila želja po čednostih, ki sežejo v zagrobno življenje. — Pogreba se je za marijino družbo udeležilo izobraževalno društvo z zastavo, pevski zbor pa se je z ganljivo žalostinko ob odprtem grobu poslovil od svojega člana. Počivaj v miru, dobri mladenič, in uživaj plačilo v deželi večnega bogastva; nam pa izprosi vztrajnosti na poti, ki med viharji in nevarnostmi vodi za Teboj!

Iz Komende. (Kako se poživlja-mo.) Sv. misijon nas je utrjeval v sv. veri in poživljal v dobrem od 16. do 23. novembra lanskega leta. Vodili so ga čč. gg. misijonarji iz Ljubljane. Obhajancev je bilo nad 4000. Neobhajanec je silno redko sejan, no, pa tisti tudi drugičkrat ne napravlja gnječe pri obhajilni mizi, vsaj ne v domači cerkvi. Peščica tistih, ki se čutijo »samostojne«, je šla ob sklepni procesiji rajši na svoj shod v Ljubljano. — V januarju tekočega leta se je tu ustanovila Marijina družba za žene. Šteje že 145 članic. Nekaj mlajših še ni vmes, zlasti ne takih, ki poprej tudi v deklško Marijino družbo niso marale vstopiti. Taka mrzlotja za žene ni častna. Pa tudi stanovskih naukov niso deležne in izgube mnogo milosti. — 30. majnika smo obhajali 20letnico mladeniške in deklške Marijine družbe skupno s 70letnico škofovo. V ta namen je prihitel k nam škofijski voditelj Marijinih družb, ki je v soboto in nedeljo spovedoval in nam trikrat v cerkvi in enkrat v društveni dvorani prav po domače pojasnjeval pomen teh letnic in dogodkov. K skupnemu sv. obhajilu je pristopila mladeniška Marijina družba in Orli pa veliko mož. Dekliška je opravila svojo dolžnost že par tednov poprej. Po sv. misijonu je bil ples še bolj in pod kaznijo prepovedan. Ker se vse družbenice niso držale te tako potrebne prepovedi, so nekatere popolnoma, nekatere le za nekaj časa izključene. Katere izmed poslednjih se niso hotele ponižati, približati ter obljubiti, da se hočejo resno poboljšati, so tudi izbrisa-

ne. Družbenica, katera ne prenese male kazni začasnega izključenja za par tednov, ni vredna, da ostane še v Marijini družbi ter ji dela nečast tudi z napuhom in nepokorščino. Pristavljeno bodi, da imamo pri vseh štirih cerkvah nove zvonove, pri fari že od Binkošti l. 1918 poleg enega starega 3 nove vrste. Poveličevali so 4. nedeljo po Veliki noči lepo slovesnost prve sv. maše o Stanislava Kristan iz dalmatinske frančiškanske pokrajine. Cerkveni govornik, salezijanski duhovnik dr. Feliks Zamjen, bratranec novomašnikov, nam je kazal nevarne rane sedanje dobe in uspešno zdravilo zanje v sv. katoliški Cerkvi. O kresu bo protialkoholno predavanje s podobami.

Dobrna. Na 31. maja napovedana slavnost se je vršila, žal, da ob slabem vremenu. Pa kljub temu je bilo lepo. Do 500 deklet, neustrašenih, je prišlo iz sosednjih fara. Bajno ovenčana in razsvetljena dobrnska cerkev je bila z domačini vred — nabito polna. Slavnosti se je udeležilo devet duhovnikov. Času primerno je pridigoval dekanjski vodja Marijinih družb č. g. Alfonz Požar, ki je bil nato ponovno izvoljen za dekanjskega vodjo. Lep je bil tudi sprejem 46 novih družbenic, ki jim je deklška poštenost več kot vse mladostne lahkomiselnosti. Popoldne po slovesnih večericah se je zapela himna presv. Srcu Jezusovemu. Nato se je v novi gledališki uti »Bralne družba« vršilo zborovanje. Govori so bili sledeči: 1. Marijine družbe in kulturni boj (Galicija). 2. Čast Marijine družbenice (Galicija). 3. Marijina družbenka doma in v vasi (Šmartno v Rožni dolini). 4. Marijina družbenka in časopisje (Nova Cerkev). 5. Marijina družbenka v ljubezni in delu za domovino (Vitanje). 6. Marijina družbenka in vzgoja čustev (Dobrna). Nadalje so bile tri deslamacije: Marijina hčerka (Galicija), Kraljici morja (Dobrna) in Ti mati in jaz Tvoj otrok (Dobrna). Vmes je zapel šmartinski pevski zbor dve pesmi, domači tri in vprizoril ljubko spevoigro »Venčarica«. Zastopnica domače Marijine družbe se je vsem zahvalila in zborovanje, ki je trajalo skoro dve uri, zaključila. — Redna naj postanejo taka zborovanja, da Marijine družbe tekmujejo med seboj v gorečnosti za čast Boga in Marije!

Z Vinice. Tudi nas se je Bog usmilil ter nam je poslal duhovnega buditelja in voditelja, č. g. kaplana. V kratkem času svojega bivanja je med drugim ustanovil tudi Marijino družbo za dekleta. — Dne 24. sušca so prišli k nam č. g. dekan iz Metlike. Ob 9. uri je bila družabna sv. maša in skupno sv. obhajilo, pele smo družabnice pod vodstvom našega voditelja č. g. kaplana. — Ob pol dveh

smo se zbrale pri kapelici sv. Jurja, kjer so se nam pridružile Marijine družbe s svojimi voditelji iz Preloke, Sinjega Vrha in Dragatuša, slednja z banderom. Potem smo korakale v sprevedu med petjem v farno cerkev, kjer so imeli g. dekan slovesen govor, potem sprejem. — Pristrčna hvala vsem udeležencem! Nam pa ostane ta dan v nepozabnem spominu.

Sv. Iij v Slov. goricah. Rešimo, kar se da rešiti! Ta misel je vodila g. župnika skozi vsa leta njegovega delovanja ob severni meji. Pred enajstimi leti, ko smo bili najhujše politične boje, ko smo se bojevali z nasprotniki vere, z nemčurji in švabskimi protestanti, ki so nam trgali iz src vero, zasmehovali češčenje Marijino, materin jezik, nas preganjali z lastne grude in podili po svetu, bili smo že brez moči ob robu propada, in priplul je rešilni angel, se zavzel za naše ljudstvo, za našo mladino, jo poučeval, ščitil in varoval ter rešil, kar se je dalo še rešiti. To je mož železne delavnosti, veleč. g. Vračko, župnik šentiljski. Začel je z ustanovitvijo Marijine družbe in deloval je z njemu lastno požrtvovalnostjo. Pomagalo je. Misel se je udeleževala. Letos devetega maja pa je v krogu tristo značajnih pobožnih obmejnih Slovencev slavil desetletnico družbenega obstanka. Hvaležni smo mu za to. Hvaležni za vse desetletno delovanje, hvaležne posebno za krasno cerkveno in izven-cerkveno slavlje ob desetletnici. Imele smo v cerkvi tridnevno pobožnost, katero je vodil č. pater Jožef, kapucinskega reda iz Celja, in v »Slovenskem domu« lično slavju primerno igro »Marijin otrok« združeno s petjem, govori in deklamacijami. Navdušile smo se za nadaljnje delovanje.

Šmihel pri Novem mestu. V nedeljo, dne 2. maja t. l., se je naša ljuba nebeška Mati gotovo z veseljem mudila v naši sredi, saj ji je 35 novo sprejetih hčera pri njenih nogah obljubljalo večno zvestobo. Sprejem je bil nadvse slovesen. Že mesce preje so se novinke v samostanu d. N. D. pod vodstvom požrtvovalnega g. voditelja č. g. župnika S. Terškana pripravljale, postati res vredne imena hčere Marijine. Ob tej priliki so nas posetili dekanjski voditelj preč. g. kanonik Jakob Porenta, ki so nam pred sprejemom v poljudnem in ljubeznivem govoru slikali življenjska pota in čednosti, katera mora zasledovati vsaka kongreganistinja. Po sprejemu se je razvila običajna slovesna rožnovenska procesija, pri kateri so novosprejele sestre v belih oblačil-cih spremljale pevaje svojo vzornico pred njenim kipom. — Živahno deluje katol. slovensko izobraževalno društvo in odsek Orlov in Orlic z zaporednimi prireditvami poštenih narodnih

in nabožnih iger pod spretnim vodstvom č. g. kaplana L. Turšiča. Imamo tudi precej bogato knjižnico, katere se radi poslužujemo. R. M.

Šmihel pri Novem mestu. V nedeljo, dne 30. maja t. l., je imela naša župnija enourno češčenje pred izpostavljenim Najsvetejšim povodom slovesnega praznovanja sedemdesetletnice našega prevzvišenega knezoškofa dr. Antona Bonavent. Jegliča. Osobito hčerke Marijine so se hotele izkazati hvaležne ovčice svojemu prevzvišenemu Nadpastirju. V ponedeljek, dne 31. maja, pa je imela oboja šolska mladina skupno sv. mašo in Prijatelj otrok je gotovo z dopadanjem poslušal nedolžna srčeca nedolžnih otrok, ko so prosila v otroški preprostosti nebeškega blagoslova na visokega slavljenca. Prvi petek v mescu se bo pa Marijina družba združila v mogočno armado pri skupnem svetem obhajilu za plemenitega jubilanta, a klic naš bo: »Gospod, ohrani nam našega Pastirja še mnogo, mnogo let!« — Dne 13. junija pa pohiti družba k Materi božji v Lurdu pri Št. Jerneju. — Družbeni pozdrav vsem sosestram v Sloveniji!

R. M.

Mirna peč. Tudi naša Marijina družba živi in deluje. Članic je nekaj nad 300 in Bogoljubov imamo naročenih nad 120, torej veliko, če pomislimo, da je več hiš z 2—5 članicami. Razni odseki tudi prav pridno delujejo. Časnikarski skrbi za dobro, bogoljubno časopisje, misijonski je nabral že precej kronik za razne dobrodne namene in misijone, pevski skrbi za lepo cerkveno petje; enako delujejo tudi evharistični, abstinenčni in dramski odsek, kateri je prvo nedeljo v majniku prvič v novem »Ljudskem domu« vprizoril igro »Skrivnostna zaroka«. — Za nov »Ljudski dom« so članice Marijine družbe največ žrtvovale. Pridno so nabirale od hiše do hiše in tudi same so darovale vsaka po svojih razmerah. — Imamo tudi »Samostojne«, katerim pa Marijina družba nikakor ni po volji. Po Veliki noči so imeli v šoli svoj zaupen sestanek in med drugim so »obsodili« tudi Marijino družbo, češ, da ni potrebna, ker neti samo prepire in prenaša v farovž pošte. Oni so nas obsodili šele sedaj, mi smo nje pa že takoj ob njeni ustanovitvi. Izjavimo pa še enkrat, da smo odločno proti njim in se bomo še pridneje oklenili Marijinega prapora, pa naj nas nasprotniki še tako blatijo in grdiijo! — Imamo tudi fantovsko Marijino družbo — nad 50 članov.

Celje. Dne 3. maja je priredila tukajšnja Marijina družba izlet k Materi božji v Dobje pri Dramljah. Pridružili sta ste ji tudi sosednji Marijini družbi iz Vojnika in Teharjev. Bilo nas je okrog 1100 — zares veličastna udelež-

ba. Sv. mašo je daroval č. g. Ivan Alt, voditelj celjske Marijine družbe, č. g. Selič, misijonar, je imel krasen govor o Marijini ljubezni in njeni materini skrbi do nas. Popoldne je bilo zunaj cerkve na prijaznem gričku kratko zborovanje deklet. Govorile so: Perc Nežka iz Celja o dekliskem delovanju v Jugoslaviji, Šket Nežka iz Dramelj pozdravlja došle Marijine družbe, Novačan Barbka iz Vojnika govori o prosvetnem delu Marijinih družb, Anica Luževič iz Teharjev o dekliskem majniku. Marija Hrenko iz Celja je govorila o katoliškem časopisu. Družbenica Lebar iz Dramelj zaključila zborovanje ter se v prijaznih besedah zahvali vsem došlim sosestram. Zborovanje je vodil č. g. Ivan Alt. Da je bila naša božja pot tako veličastna, je zlasti pripomogel nad vse dobro izvežban pevski zbor iz Vojnika. — Popoldansko pridigo je imel č. gosp. Zdravljčič, misijonar, o delu Marijine družbenke na versko-narodnem polju. Poudarjal je med drugim, da lepo in koristno je moliti, pa še lepše in koristnejše moliti in delovati za vse, kar dviga krščansko življenje. Nato so bile pete litanije, nakar smo se s slovesno pesmijo od Marije zopet razšle z najboljšimi sklepi v srcu.

Semič. Dne 13. maja je naša dekliska Marijina družba slovesno obhajala dvajsetletnico svojega obstanka. Ta dan je bil v Semiču dekanjski shod belokranjskih Marijinih družb in tabor izven cerkve. Vseh udeleženk je bilo nad 1000. Dekleta so Mariji obljubile iznova zvestobo. V bodočem letu hočejo delati po njenem zgledu zlasti po odsekih. Prihodnje leto: na svidenje v Dragatušu!

Galicija pri Celju. Naša Marijina družba dasiravno bolj potihem vendar marljivo deluje. Nabrala in poslala je za Vincencijev dom 45 K, za Tiskovni sklad v Mariboru pa 50 K. Razpečevali so se Misijonski koledarji in srečke Dobrodelne loterije. Neizprosna smrt je nam pobrala, odkar smo zadnjič poročali, šest družbenic. Bile so vse dobre in zveste, zlasti pa se morata dve postaviti za zgled drugim: Marjeta Rekar zgled potrpežljivosti, ker je bila skozi 10 mesecev popolnoma priklenjena na posteljo, pa vendar ni bilo nikdar pritožbe čuti iz njenih ust. In Jožefa Trnovšek, zgled požrtvovalnosti in samozatajevanja; ona ni šla nikdar v gostilno (tudi za potrebo ne), kar pa je s tem prihranila, je darovala v dobre namene. Nekaj jih je stopilo v zakon, med temi dve najboljši: naša prva prednica Neža Šuperger in najbolj zvesta in marljiva svetovalka Terezija Nareks. Tudi naša dekliska zveza je nanovo oživela, kjer se hočemo na krščanski podlagi izobraževati in se na pošten način razveseljevati. Udeležila se je

tudi naša Marijina družba velikega skupnega shoda na Dobrni dne 31. maja in sodelovala pri zborovanju dekliskih zvez.

Marijine družbe dekanije ljubljanske okolice imajo v nedeljo 8. avgusta skupen shod na Šmarni gori. Zbirališče v št. Vidu, odkoder odidejo ob pol 10. v sprevedu do pod gore.

Z Blok. V nedeljo 30. maja smo imeli le po slavnost. Zjutraj je bilo skupno sv. obhajilo obeh Marijinih družb: ob desetih so pa č. g. kanonik Šiška iz Ljubljane blagoslovili zastavo mladeniške Mar. družbe. Potem je sledil govor, ki so ga imeli č. g. Plantarič tudi iz Ljubljane. Govorili so nam, kako velikega pomena, da je Mar. družba: da se redkeje greši, krepostneje živi, in ako pade, tudi hitreje vstane. Pogled na mladeniče je bil pa bolj žalosten, ker jih je tako malo, ko bi jih bilo lahko več! Agitirajmo za lepo kongregacijo, spominjajmo se besed v govoru: ne sramovati se Marijine zastave, Boгу darujmo mladost, ne čakati na starost! Mladeniči torej pogum! — Popoldne ob 2. so nam pa isti gospod blagoslovili krasen kip presvetega Srca Jezusovega. Potem je bil govor, ki so ga zopet imeli č. g. Plantarič. Zatem je sledil spreved s kipom po cerkvi, ki ga je neslo več mladeničev, ker zaradi dežja procesija ni mogla iz cerkve. Potem so bile pete litanije Matere božje in skupna posvetitev presvetemu Srcu Jezusovemu. Obema čč. gg. se prav lepo zahvalujemo. Pa še enega ne smemo pozabiti — našega voditelja! Čeprav imajo dela čez glavo, pa nam vendar napravijo kako veselo urico.

Iz Žirov. Vsem ustreči se res ne more in ne sme. Nekateri bi želeli, da bi bile me manj tercijske, drugi, da bi bile manj sitne, kadar je treba za kako po njih sodbi nepotrebnost reči prispevkov nabirati, kje kaj slabega odpraviti ali preprečiti itd. Nekateremu pa ni všeč, ker ne hodimo po plesiščih. In tako še marsikaj svetu, oziroma »naprednim« ljudem na nas ne ugaja. Pa jim ne moremo in nočemo pomagati. — Ne dajmo se oplašiti in premotiti, saj nas je lepo število 200 deklet. Če se vse trdno držimo po pravilu: vse za eno, ena za vse, potem tudi zamoremo vse. Tej naši četi pa poskusimo pridobiti tudi novink in nič lepšega ter dobrega bi se ne moglo napraviti, če bi tiste mlade, še dobre dekleta, ki so jih iz ljudske šole odslovili, vse v našo sredo pristopile. Veselo bi jih med nami pozdravile in prav sestrsko sprejele. — Lansko leto smo obhajali 20 letnico ustanovitve M. D. Samo Bog ve, kolikim je bila ta doba ključ do nebeških vrat. Koliko deklet je M. D. obvarovala na pravi poti, zlasti v časih vojne, ko smo imeli tukaj vojaštvo, pa tudi

pozneje do danes, ko smo tik ob demarkacijski črti in cvete »kontrabantarstvo«. V zavetju M. D. upamo ostati poštene tudi za naprej, da bo zadovoljen z nami Bog, naša nebeška Mati, pa tudi vsi oni, ki so dobre volje, da ne bo »križ z Mar. družbo.«

Dole pri Litiiji. V mescu majniku smo šle dekleta M. D. pod vodstvom č. g. voditelja dvakrat na božjo pot. V jutru dne 8. majnika smo veselo pevajoč pohitele na žalostno goro pri Mokronogu. Binkoštni ponedeljek so se nam pridružile še dekleta iz Sv. Križa ter smo šli vsi skupaj na Polšnik, kjer so nas prav lepo sprejela polšniška dekleta in njih č. g. voditelj. — Dne 30. majnika smo pa imeli ob desetih shod in skupno sv. obhajilo. Popoldne pa je bilo slovesno sprejetih v M. D. 14 deklet, v mladeniško kongregacijo pa 6 fantov. — Poročile so se zopet štiri članice. — Mlado sestro, ki je komaj eno leto vživala srečo Marijinega otroka, smo spremile k večnemu počitku.

Spominjajte se umrlih:

Marija Bizjak, Mar. Rabič, Angela Pernelj, Amalija Bogataj, Marijana Šubic, Frančiška Mohorič, Jera Fortuna iz župnije Trata nad Škofjo Loko. — Katarina Zupec, Tržič. — Marija Vidmar, Šmartno pri Kranju. — Marija Županc, Mar. Hrovat, Krka. N. v m. p.!

Dobre knjige.

— Ali se ženska res nima pravice vtikati v politiko? Pod tem naslovom je izšla nova brošura. Obsega sledeče sestavke: Kaj je politika? Kdo dela politiko? Svobodomiselni napad na šolsko mladino. Protiverska šola naj se nadaljuje izven šole. Napad na krščansko družino. Ženska volilna pravica. Pred odločitvijo (Slovenske stranke). Ljudska stranka. Na delo! — Knjižica v poljudnem slogu razmotriva pereča vprašanja, ki ravno žensko najgloblje zadevajo. Stane 2 K, po pošti 30 v več. Priporočamo predvsem skupna naročila, ki jih sprejema »Krekova prosveta« v Ljubljani, Poljanska cesta (Alojzijevišče). Naročila naj se pošiljajo takoj!

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

M. S. za zdravje, dosego zaželenega samostanskega poklica in za zbranost v molitvi. — Neka družina za zdravje. — Neka oseba, ki je zašla na kriva pota. — Neka na obeh bolna oseba. — Marijina družbenica za dušni mir in vredno prejetje sv. zakramentov. — Neka zakonska za stanovitnost in zastopnost. — Marijina družbenica za zdrav-

je, pravo spoznanje, vredno prejetje svetih zakramentov, za mir in zmagov v skušnjavah. — Neka družina za mir in zastopnost. — Neki dijak, da bi srečno dovršil svoje študije. — Neko dekle za pravo spoznanje, vredno prejetje sv. zakramentov in srečno zadnjo uro. — Neka oseba za spreobrnjenje. — Neka družina v dušnih in telesnih težavah. — Neki mladenič, da bi mogel premagati hude skušnjave zoper čistost, za sporazum v družini ter za dosego neke za njegovo življenje važne zadeve. — Marijina družbenica za dosego samostanskega poklica, za zdravje in stanovitnost v čednostnem življenju. — Marijina družbenica za zdravje živčne bolezni, dušni mir, vredno prejetje sv. zakramentov in srečno zadnjo uro. — Marijina družbenica za stanovitnost v dobrem in srečno zadnjo uro. — Vse še ne uslišane prošnje.

ZAHVALE.

Zahvaljujejo se: M. P. lurški Materi božji in sv. Antonu za rešitev iz smrtne nevarnosti. — M. D. sv. Izidorju in sv. Antonu za večkratno uslišane prošnje pri živini. — Jera Gregorec v Grabšincih lurški Materi božji za ozdravljenje iz nevarne bolezni. — Neka Marijina družbenica presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za dobrega spovednika. — A. K. Materi božji, Srcu Jezusovemu in sv. Jožefu za večkratno ozdravljenje. — A. P. iz Dragatuša za ozdravljenje svoje matere.

Odpustki

za mesec september 1920.

2. Četrtek, prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni.

3. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor večeraj.

4. Sobota, prva v mescu. Sv. Roza Viterbska. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja ter molijo po namenu sv. očeta; b) vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

5. Nedelja, prva v mescu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1.

če v bratovski kapeli molijo po namenu sve-tega očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Tele-som. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

8. Sreda. Rojstvo Marije Device. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnje-ga Telesa kakor 5. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more mesto obiska bratovske cerkve določiti drugo dobro delo; c) udom bratovščine naše ljube Gospe v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; e) udom bratovščine preč. Srca Mari-jinega; f) onim, ki nosijo beli, ali rjavi, ali črni, ali višnjevi škapulir; udom bratovščine žalost-ne Matere božje je treba poleg drugega moliti 7 očenašev in 7 češčenamarij za duše v vicah; k) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje; l) tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni; istim vesoljna odveza.

9. Četrtek. Sv. Peter Klaver. Udom druž-be sv. Petra Klaverja popolni odpustek pod navadnimi pogoji.

12. Nedelja. Ime Marijino. Popolni odpustek dobe vsi verniki, ki danes ali ta teden do vštete prihodnje nedelje prejmejo sv. zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta; popolni odpustek udom rožnovenske bratovščine v bratovski cerkvi.

17. Petek. Rane sv. Frančiška. Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne; istim tudi vesoljna odveza.

18. Sobota. Sv. Jožef Kupertinski. Popolni odpustek istim kakor včeraj.

19. Nedelja. Mati božja 7 žalosti. Kjer se danes obhaja praznik Matere božje sedem žalosti, dobe: a) vsi verniki popolni odpustek tolikrat, kolikorkrat po prejemu sv. zakramentov obišejo cerkev, v kateri je ustanovljena bratovščina žalostne Matere božje, ter v njej molijo po namenu sv. očeta; b) popolni odpustek udje bratovščine sv. Družine.

21. Torek. Sv. Matej. Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

24. Petek. Marija. rešiteljica jetnikov. Sv. Pacifik. Popolni odpustek: a) udom družbe sv. Petra Klaverja, če obišejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 17. dan.

26. Nedelja, zadnja v mescu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec

27. Ponedeljek. Sv. Elzearij. Popolni od-pustek istim kakor 17. dan.

29. Sreda. Sv. Mihael. Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine za duše v vicah; c) udom bratovščine sv. Družine; d) tretjerednikom kakor 8. dan.

Darovi.

Upravništvu »Bogoljuba« so od 1. aprila do 31. maja poslali:

Za odkup in krst poganških otrok: Neimenovan iz begunskega taborišča v Strnišču (za dečka: Slavomir), 25 K; Neimenovan iz Šmartna pri Litiji, 50 K; otroci v Dobru od čistega dobička igre »Zaviti darovi« (za deklico: Antonija Marija), 42 K; Ana Jelnikar, št. Vid (za deklico: Antonia), 50 K; Neimenovan iz Cerkelj (za dve deklici: Marija in Frančiška), 60 K; dekl. Marijina družba pri sv. Jakobu v Ljubljani (za dečka: Marijan), 70 K; Mar. Jankovič, škocijan pri Mokronogu (za dečka: Anton), 25 K.

Za kruh sv. Antona: Marija Škrli, Bavdek pri Robu, 4 K; Franc Jurič, Sv. Lovrenc na dravskem polju, 20 K; Ivanka Drmelj, Pečice, 12 K; Marija Jenko, Adergas, 30 K; Mar. Starc, Ruda, 20 K; Hedvika Romih, Sela, 10 K; Ign. Planinšek, Šmartno pri Litiji, 50 K; J. Klinkon, organist, Vinica, 5 K; Janez Labec, Biš, 20 K; Lucija Borlak, Borovnica, 10 K; Anton Kolar, Dramlje, 20 K; Frančiška Stražišar, Begunje pri Cerknici, 10 K; Neimenovan, Begunje pri Cerknici, 10 K; Uršula Volk, Fara, 10 K.

Za na'potrebnejše misijone: A. Skala, Podzemelj, 37 K; iz Šmartna pri Litiji: Angela Groznik, 20 K, Anton Čopar, 30 K, Alojzija Groznik, 30 K; Neimenovan, 4 K; Neimenovana, 440 K; Janez Novšak, Boštanj, 200 K; Jakob Sinkovec, Boštanj, 10 K.

Za atrikanske misijone: Mar. Ofak, Jakšiči, 10 K; Franc Pečarič, kaplan, Dovje, 40 K; Franc Jerala iz Praš, 80 K; iz Šmartna pri Litiji: Angela Groznik, 10 K; Anton Čopar, 10 K; zbirka na svatbi Antona Erjavca, Podgradje, 34 K.

Za misijone: Ana Kračun, Razkovec, 13 K. Za Dejanje sv. Detinstva: župni urad Boštanj, 20 K; Neimenovan in Šmartna pri Litiji, 3 K.

Za Klaverjevo družbo: Marija Oblak, Jakšiči, 2 K; Ign. Planinšek, Šmartno pri Litiji, 10 K.

Za Misijonsko mašno zvezo: Marijana Bogataj, Sredniavas, 100 K.

Za Misijonišče: Angela Groznik, Šmartno pri Litiji, 10 K.

Za škofijsko društvo za varstvo vdov in sirot: Neimenovan iz Šmartna pri Litiji, 30 K.

Za gobavce: Anton Čopar, Šmartno pri Litiji, 10 K.

Za oslepele vo'ake: M. Hrašovec iz Radovljice mesto venca na krsto † Franca Hudovernika, 50 K; Antonija Kavčič, Sv. Jurij ob juž. žel. mesto venca na krsto † ravnatelja dr. Henr. Schreinerja, 30 K; Marija Borlak, Borovnica, 10 K.

Sirite knjižico „Zločin nad domovino“! Skrbite, da jo dobe v roko taki, katerim je namenjena! Stane 4 K.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.

1. Letno poročilo.

Uspeh letošnjega leta je v vsakem oziru razveseljiv. Vse kaže, da je Apostolstvo med vernim slovenskim ljudstvom že docela udomačeno. Kljub temu, da krščanska ljubezen do bližnjega zahteva od vsakega dan za dnem nove gmotne žrtve, znašajo prispevki za Apostolstvo v preteklem letu okroglo 40.000 kron.

Od nabranih prispevkov so dobili nekaj lazaristi in evharistinke, ki delujejo za zedinjenje na Balkanu; večjo vsoto smo porabili za vzgojo apostolov cerkvenega edinstva. V Rimu je že ustanovljen zavod, ki vzgaja take apostole. Imenuje se »Papeški vzhodni zavod«. Apostolstvo je naklonilo temu zavodu 21.000 kron in s tem omogočilo, da bodo sprejeti v zavod tudi gojenci iz Jugoslavije. V letošnjem letu se že izobražuje v njem en naš rojak. Pa tudi v domovini jih imamo že nekaj, ki jim je previdnost božja, gotovo po goreči molitvi udov Apostolstva, zbudila apostolski poklic. Kajne, kako lepo vrši Apostolstvo sv. Cirila in Metoda svojo nalogo, ko zbira take mladeniče pod svoje okrilje in jim omogočuje — letos je izdalo zanje 17.000 kron — da se bodo čimprej mogli posvetiti apostolskemu delu za cerkveno zedinjenje! Blagoslov molitve in požrtvovalnega dela se že kaže, kajti bližajo se časi, ko pošlje Gospod tudi slovenske delavce v svoj vinograd na Vzhodu.

2. Kako pa v bodoče?

Zanimanje za Apostolstvo in požrtvovalnost udov naj nikakor ne poneha. Podpirati namene Apostolstva, delati za zbli-

žanje med brati, ki so bili nekdanj edini, pa so sedaj po nesrečnem razkolu ločeni, je zares plemenito, apostolsko. Zato priporočamo:

Odseki Apostolstva, ki dobro delujejo, naj pridno nabirajo novih članov; manj delavni odseki naj se poživijo! Ustanovljajte nove odseke — Jugoslovanski škofje pišejo v skupni okrožnici, ki so jo izdali pred letom: »Želimo, da se Apostolstvo razširi po vseh župnijah. Naj bi vsi katoličani delali za vzvišeno delo svetega zedinjenja.« Naj ne bo Mar. družbe brez odseka Apostolstva. Zahtevajte nabiralne pole za vence, ki jih Apostolstvo pošlje, kolikor želite. Ponesite misel Apostolstva v Marijine vrtce, v mlada, otroška srca, ki so tako sprejemljiva za vse lepo in dobro!

Širite »Apostolski molitvenik«, ki ga je izdalo Apostolstvo! Dve lepi lastnosti ima ta molitvenik. Prvič dobite v njem poleg običajnih molitev, ki se nahajajo v vsakem molitveniku, poljuden in zanimiv pouk o apostolskem delovanju za razširjanje sv. vere, o Apostolstvu sv. Cirila in Metoda, o verskem življenju vzhodnih kristjanov, o vzhodnem obredu, dalje eno sv. mašo za zedinjenje vzhodnih kristjanov in razširjanje sv. vere, tri »ure molitve« v enak namen, lepe obhajilne molitve iz vzhodnih cerkv, očetov itd. Drugič je pa ta molitvenik pri vsej svoji lepi in bogati vsebini izmed vseh molitvenikov danes najcenejši. Lepo vezanega dobite za 3 krone. Naročite ga lahko v Ljubljani v Jugoslovanski knjigarni ali v prodajalni K. T. D. Večja naročila (več kot 10 izv.) sprejema tudi Apostolstvo.

Ne pozabite goreče moliti za cerkveno zedinjenje! Ljubljanski gospod knezoškof priporočajo, naj se v naši škofiji moli prvo nedeljo julija ura molitve v namen Apostolstva sv. Cirila in Metoda. Poslužite se v ta namen kolikor mogoče Apostolskega molitvenika! V njem najdete tudi prelepih molitvic za zedinjenje, ki jih večkrat opravljajte. Zastonj bo vse delo, ako ga ne bo podpirala vztrajna in zaupna molitev.

Končno še nekaj: lepo proslavite praznik sv. Cirila in Metoda, bodisi 7. julija ali pa prvo nedeljo v mesecu juliju! V svoji okrožnici o sv. Cirilu in Metodu pišejo tako lepo jugoslovanski škofje: »Praznik sv. Cirila in Metoda naj bo praznik svete edinosti, namenjen molitvi in delu za cerkveno zedinjenje. Praznik sv. Cirila in Metoda naj bo spodbuda k delu za versko edinost, za krščanski mir in krščansko ljubezen, ki je tako potrebna svetu, cerkvi in naši mladi državi. Praznik sv. Cirila in Metoda naj bo namenjen razširjanju in poglobitvi Apostolstva.« Poslu-

šajte glas svojih višjih pastirjev! Veliko zanimanja za Apostolstvo boste zbudili z malimi prireditvami mladeniških, dekliških Mar. družb ali Mar. vrtcev (govor, deklamacija, predstava). Snov za take prireditve nudijo knjižice: »Proslava sv. Cirila in Metoda«, ki jo je Apostolstvo lani izdalo (cena 2 K); Sv. Cirilin Metod, apostola cerkvene edinosti (stane 1 K 50 vin.) in A. M. Slomšek o sv. Cirilu in Metodu, Silvijn Sardenko, Slovo (3 K).

Ne strašimo se truda in žrtev za razširjanje kraljestva Kristusovega na zemlji! Vse bo bogato poplačal oni, ki je rekel: »Kdorkoli da piti komu izmed teh najmanjših le kozarec hladne vode v imenu učenca, resnično, povem vam, ne bo izgubil svojega plačila« (Mat. 10, 42). Kdor sodeluje pri Apostolstvu bodisi z denarnimi prispevki, bodisi z molitvijo, pomaga, da bodo naši vzhodni bratje, ki so odcepljeni od cerkvene edinosti, mogli čimprej zajemati žive vode iz studencev nauka in milosti, ki tečejo v sv. katoliški Cerkvi.

Katoliški tabor v Mariboru

se vedno bolj približuje. Po pripravi obeta biti nekaj velikanskega. Že zdaj stavijo odre za gledalce. Poldrug mesec bo delalo vsak dan 50 delavcev, preden jih dovrše. Na tabor pridejo zastopniki skoro vseh katoliških narodov evropskih, posebno slovanskih. Pride tudi mnogo škofov, med drugimi nadškof praški, in celo papežev zastopnik.

Poleg zborovanja Orlov bodo imele mladeniške Marijine družbe svoje posebno zborovanje. Tabor ima namen mladeniške Marijine družbe posebno poživiti in jih dvigniti k lepšemu življenju. Zato naj pridejo fantje Marijinih družb polnoštevilno! Tudi možje so povabljeni.

V soboto zvečer ob 8. uri bo v fran-

čiškanski cerkvi pridiga, slovesne litanije, nato pa rimska procesija (s svečicami) okoli cerkve in frančiškanskega vrta. Cerkve bo odprta celo noč in se bo v njej molilo in pelo. Morda bo izpostavljeno celo sv. Rešnje Telo. Dana bo tudi prilika za spoved.

V nedeljo bo skupna sveta maša na glavnem trgu. V ponedeljek bo med drugim tudi tabor »Svete vojske«, popoldne pa zborovanje »Dobrodelnosti«.

Da bi se le vršilo vse v lepem redu, v pravem katoliškem duhu, brez vsakega nereda in izgreda!

Vse drugo, gledé vlakov, vstopnic itd. Vam naznanijo drugi listi. Ravnajte se po tistem! — Bog daj svoj blagoslov!

Koledar za september 1920.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. očeta:

Krščanski duh kmetovalcev.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljubl. škof.	lavant. škof.
1 Sreda	Egid	Ugodno vreme poljedelcu	Bresnica	Sv. Florjan
2 Četrtek	Stefan, kr.	Krščanska Ogrska	Sv. Jakob Lj.	Zitale
3 Petek	Evfemija	Goriška	Čermošnjice	Sv. Rok
4 Sobota	Rozalija	Samotoljubnost	Slavina	Stoperce
5 Nedelja	Viktorin	Širjenje apostolstva molitve	Vreme	Vuzenica
6 Poned.	Eleuterij	Mrtvi na duši	Kranjska gora	Vrbovje
7 Torek	Krizin	Ljublj. bogoslovna fakulteta	Mokronog	Ribnica
8 Sreda	Ro, sivo M. D.	Izločitev nevred. kongreganistov	Cerknica	Sv. Ant. n. P.
9 Četrtek	Peter Kl.	Misijoni	Homec	Vuhred
10 Petek	Nikol. Tol.	Poklicani v redovni stan	Polšnik	
11 Sobota	Prot. in Hijac.	Fantovske kongregacije	Primskovo	
12 Nedelja	Marijin. ime	Moč v viharju izkušnjav	Lašče	Sv. Primož
13 Poned.	Notburga	Služkinje	Boštanj	Zavrče
14 Torek	Poviš. sv. kr.	Poviš. sv. križa v šoli in javnosti	Križovo Kost.	Sv. Barb. v H.
15 Sreda	† Nikomed	Razsul novih malikov	Šmarje	Leskovec
16 Četrtek	Ljudmila	„Kršč. žensko društvo“	Polh. Gradec	Sv. Trojica
17 Petek	† Lambert	Vlade brez vere	Sv. Lambert	St. Vid p. P.
18 Sobota	† Jož. K.	Blagoslov novemu šolskemu letu	Sv. Pianina	
19 Nedelja	Januarij	Duh mučenštva	Križ p. Tržiču	Škole
20 Poned.	Evstahij	Versko življenje v družinah	Svibno	Sv. Mart. p. Š.
21 Torek	Matej	Bogoljub in duh, čtivo	Brusnice	St. Janž
22 Sreda	Mavricij	Vojaško versko življenje	Hrastje	St. Ij pri Gr.
23 Četrtek	Tekla	Zmisel za vzvišenost devištva	Koprivnik	St. Mihael
24 Petek	M. D. reš. ujet.	Katol. pisatelji in časnikarji	Repnje	pri Šoštajn.
25 Sobota	Kleofa	Zavest dolžnosti podpir. misijon.	Vinica	
26 Nedelja	Justina	Oprenost deklet v nevarnosti	Bevke	Gor. Ponikva
27 Poned.	Kozmai. Dam.	Neustrašenost dobrih fantov	Krka	Bele vode
28 Torek	Vaclav	Češki brezverci	Zatična	Sv. Križ B. v.
29 Sreda	Mihael	Lavant. knezoškofija	Poljane	Zavodnje
30 Četrtek	Hieronim	Krotkost srca. — V sept. umrli	Trzin	Laško

5. Četrtek, prvi v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

6. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

7. Sobota, prva v mesecu. Sv. Kajetan. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadošte za njej storjena razžaljenja ter molijo po namenu sv. očeta; b) udom škupulirske bratovščine karmelske Matere božje; c) istim kakor 4. dan. — V tistih farnih cerkvah, kjer je bila določena nedelja za porcijunkulski odpustek, se isti dobi od danes opoldne pa jutri do polnoči. Pogoji kakor 1. in 2. avgusta.

12. Četrtek. Sv. Klara. Popolni odpustek istim kakor 4. dan. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

15. Nedelja. Veliki šmaren. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 5. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škupulir; f) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; g) udom bratovščine za uboge duše v vicah; h) Marijinim družbam; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom škupulirske bratovščine karmelske Matere božje; k) tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni; istim vesoljna odveza.

16. Ponedeljek. Sv. Joahim. Popolni odpustek udom škupulirske bratovščine karmelske Matere božje.

17. Torek. Sv. Rok. Popolni odpustek istim kakor 4. dan.

19. Četrtek. Sv. Ludovik, škof. Popolni odpustek istim kakor 4. dan.

22. Nedelja, Marijino sedmero veselje in prečisto Srce. Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 5. dan; c) istim kakor 4. dan. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

24. Torek. Sv. Jernej. Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. Sreda. Sv. Ludovik, kralj. Popolni odpustek istim kakor 4. dan. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

28. Sobota. Sv. Avguštin. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

29. Nedelja, zadnja v mescu. Angelska. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec. — Kjer se obhaja danes praznik angelov varihov, popolni odpustek: a) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; b) udom bratovščine sv. Družine; c) tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni.

Razširjajte „Bogoljuba“!!

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

 3%

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 3 krone na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago pošne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo nad en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1918 nad 40 milijonov kron.

„Ljudska posojilnica“ stoji pod neposrednim državnim nadzorstvom.

Predsedstvo kamniškega okrožja „Orlov“

kupuje dobro ohranjene kompletne

 orlovske kroje,

zanje daje blago za obleke ali denar.

Kupijo ali zamenjajo se tudi vsi posamezni dobro ohranjeni deli kroja; **zurka, čepica, srajca, pas, hlače** i. t. d. Za hlače damo novo hlačevino in za druge dele primerno blago.

Prevzema vsak dan okrožni predsednik **Franc Borc pri Krištofu v Kamniku.**

Apos'oli molitve, širite

Apostolski molitvenik,

ki ga je izdalo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda! V uvodu je zanimiv pouk o apostolskem delovanju, o pravoslavju in o delu za cerkveno zedinjenje. Molitvenik obsega

krasne nove molitve.

V mnogih župnijah se iz tega molitvenika molijo „ure molitve“ pred sv. Reš. Telesom. — Dobiva se v Ljubljani v Jugoslovanski knjigarni in v prodajalni K. T. D. — Cena 3.— K.